

เมื่อ
มังกร
ได้พิภพ
ตัวสุดท้าย
กลายเป็น
บงะ
ประจำ
4 ตระกูล

桑沃 ชางวู้

เขียน

เนโกะ

แปล

Lilac

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

แบ่งปันความประทับใจกับ Lilac ได้ที่

 @Lilac.Novel

 @Lilac_Novel

สนใจสั่งซื้อหนังสือจำนวนมาก โปรดติดต่อ โทร.08-4438-0313 และ 0-2423-9999 ต่อ 6529, 6530, 6532

ทางสำนักพิมพ์จะรับเปลี่ยนหนังสือกรณีที่เกิดการชำรุดจากกระบวนการพิมพ์
เช่น หน้ากระดาษฉีกขาด จำนวนหน้าไม่ครบ หน้าซ้ำ หน้ากระดาษกลับหัว เปื้อนหมึก

ตัวหนังสือขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์ที่ส่งผลกระทบกับการอ่าน
โดยส่งหนังสือมาเปลี่ยนได้ที่ ฝ่ายการตลาดหนังสือเล่ม (เคลมหนังสือ)

บริษัทอมรินทร์ คอเปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน) สำนักงานใหญ่

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) แขวงตลิ่งชัน เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

สอบถามรายละเอียดเพิ่มเติมได้ที่ amarinbooks หรืออีเมล amarinbooksclubfan@amarin.co.th

คำนำสำนักพิมพ์

บางครั้งการเลือกใครสักคน ก็หมายถึงการยืนอยู่คนละฝั่งกับโลกทั้งใบ
สำหรับหมู่เหิง การเลือกสื่ออันไม่ใช่เพียงการยอมรับมังกรใต้พิภพ
ตัวสุดท้าย หากยังเป็นการหันหลังให้หน้าที่ สายเลือด และความคาดหวัง
ทั้งหมดที่เคยผูกมัดเขาเอาไว้

มังกร นักล้า ใต้พิภพ โลกมนุษย์ หน้าที่ที่ละทิ้งไม่ได้ และความรู้สึก
ที่ไม่อาจปล่อยมือ ทุกสิ่งพาพวกเขามาถึงจุดที่ต้องเลือกว่าจะยืนอยู่ตรงไหน
และจะใช้ชีวิตต่อจากนี้ร่วมกับใคร

แล้วคุณล่ะ ยังรักษาของรักของหวงของตนไว้ได้หรือไม่

มาร่วมติดตามเส้นทางที่พวกเขาเลือกได้ในเมื่อมังกรใต้พิภพตัวสุดท้าย
กลายเป็นขยะประจำตระกูล เล่มสุดท้ายไปพร้อมกันได้เลยล่ะ

ด้วยรัก

บทที่ 118

รูปร่างตาของสื่อรุษหดตัว ใบหน้าซีดเผือด

เด็กหนุ่มที่อยู่ด้านนอกก้าวเข้ามาอย่างเป็นธรรมชาติ เอ่ยปากถาม
“สื่อเจ้าคุณอยู่ไหม”

สื่อรุษเหมือนถูกอัดด้วยหมัดหนักๆ สองขาอ่อนยวบก้าวถอยหลัง
ไปหนึ่งก้าว ปากเผยออกมา แต่ลำคอกลับเหมือนถูกบีบไว้แน่น ทำได้เพียง
เปล่งเสียงออกมาพยางค์เดียว

“นาย...นาย...”

มองสื่อรุษที่ตะกุกตะกักพูดจาไม่ออก สื่ออันก็มุ่นคิ้วเล็กน้อย เผย
สีหน้าไม่พอใจ

“นายก็รู้ว่าฉันไม่ชอบเสียเวลา”

“!!!”

เรื่องที่เกิดขึ้นในคืนนั้นเดิมทีสื่อรุษก็ฝันลมมโนไปแล้ว แต่ในตอนนั้น
ความทรงจำกลับทะลักเข้ามาในหัวสมองเหมือนกระแสน้ำขึ้น ชัดเจนแจ่มแจ้ง
รายละเอียดใดก็ไม่เล็ดลอด

สื่อรุษตัวลั่นเทา ตอบตะกุกตะกัก

“เขา เขาไม่อยู่”

ความจริงสื่อเจ้าคุณไม่ได้กลับบ้านมาสามวันแล้ว

สื่อรุษไม่รู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้นกันแน่ และไม่รู้ว่สื่อเจ้าคุณอยู่ที่ใด แต่จาก
สีหน้าคำคำล้าก่อนสื่อเจ้าคุณออกจากบ้านเมื่อสามวันก่อน เขาเดาว่าเรื่องนั้น

น่าจะจัดการได้ยาก

เวลานี้ลืออันก็เดินเข้ามาภายในห้องรับแขกอย่างเป็นธรรมชาติ
เขาซุกตัวลงบนโซฟาอย่างเกียจคร้าน จากนั้นก็เช็ดกางไสลือรุ่ม
“โทร.หาเขา”

ตอนนั้นเอง พ่อบ้านคฤหาสน์ตระกูลลือได้ยินเสียงความเคลื่อนไหว
คิดว่ามีแขกมาเยือน จึงรีบเดินออกมาจากห้องโถงด้านในด้วยความร้อนรน
เมื่อเห็นภาพตรงหน้า เขาก็อดตกตะลึงไม่ได้
เด็กหนุ่มที่หายไปนานและถูกละเลยผู้นั้นในเวลานี้กำลังซุกตัวอยู่บน
โซฟาอย่างผ่อนคลาย สีสหน้ารื่นรมย์ ท่าทางไม่ทุกข์ร้อนใดๆ

ในขณะที่ลูกชายคนรองที่ได้รับการให้ความสำคัญกลับยืนอยู่ด้านข้างห่าง
ออกไป ใบหน้าซีดเผือด เหงื่อเย็นไหลโซม เวลานี้กำลังหยิบมือถือออกมา
จากกระเป๋าเสื้อด้วยตัวสั่นเทา

นี่มันใช้ได้ที่ไหนกัน!

พ่อบ้านขมวดคิ้วอย่างหนัก กำลังเตรียมจะก้าวเข้าไปตำหนิ
แต่ในตอนนั้นเอง เด็กหนุ่มที่นั่งอยู่บนโซฟาก็กวาดสายตามาทางนี้
อย่างสบายๆ

แววตาของเขาดำสนิทดุจราตรีนรินทร์ มีรอยยิ้มผ่อนคลายไม่แยแส
เล็กน้อย ในส่วนลึกของรูม่านตามีประกายไฟร้อนแรงกำลังแผดเผาอยู่

เลี้ยววินาทีนั้น พ่อบ้านพลันรู้สึกว่ามีแรงกดดันที่มองไม่เห็นตรึงเขา
ไว้กับที่ บริเวณหน้าอกเหมือนมีหินก้อนยักษ์น้ำหนักมหาศาลกดทับลงมา
เหงื่อเย็นไหลซึมจากหน้าผากโดยอัตโนมัติ ตัวสั่นถี่มราวกับใบไม้ต้องลม

คล้ายกับกำลังถูกสัตว์ร้ายจ้องมองอยู่ นอกจากหลบหนีแล้วก็ไม่มี
ความคิดอื่นอีก

พ่อบ้านหน้าซีดเผือด โซซัดโซเซถอยหลัง

ลืออันถอนสายตากลับ หาวหอดอย่างเบือหน่าย มองไปทางลือรุ่ม
“เรียบร้อยหรือยัง”

“...”

ลือรุ่มกำมือถือที่มีเสียงบ่งบอกว่าสายไม่ว่างไว้แน่น พุดเสียงอ่อนเบา

“โทร. โทร.ไม่ติด”

“แบบนี้เองเธอ” ลีออันครุ่นคิด ลูกขึ้นจากโซฟา “เอาอย่างนั้นก็ได้”

การกระทำกะทันหันของลีออันทำให้ลีอรู้ยตกใจ รีบถอยหลังไปหนึ่งก้าวราวกับกระต่ายตื่นตูม พลังมองทางลีออันที่อยู่ฝั่งตรงข้ามอย่างอกสั่นขวัญแขวน

ได้ยินเพียงอีกฝ่ายถามอย่างไม่อณาทรร้อนใจ

“ขั้บรถเป็นไหม”

ลีอรู้ย “...”

เขาเหม่อลอยไปสองสามวินาที “อะ...อะไรนะ”

ลีออันเดินมาทางนี้ ลีอรู้ยเผลอก้าวถอยหลังโดยอัตโนมัติ แต่แผ่นหลังกลับชนเข้ากับผนัง

“ฉันขั้บไม่เป็น”

เด็กหนุ่มยื่นมือออกมา นิ้วขาวละเอียดคืบกระดากแผ่นเล็ก ๆ แผ่นหนึ่งออกคำสั่งอย่างเป็นธรรมชาติ

“พาฉันไปที่นี้”

รถยนต์มาถึงภูเขาร้างห่างไกลผู้คน

ลีอรู้ยรู้จักที่นี่

แม้ว่ากรรมสิทธิ์ทั้งหมดของที่ดินผืนนี้จะเป็นของตระกูลลีอ แต่ตัวเขาเองกลับไม่เคยมาเยือนมาก่อน – หรือจะพูดว่า ลีอเจ้าคุณไม่อนุญาตให้เขาและไม่อนุญาตให้ใครหน้าไหนเข้าใกล้พื้นที่ลี้ลับแห่งนี้

ลีอรู้ยกลืนน้ำลาย เงยหน้ามองภูเขาร้างที่อยู่ไม่ไกล

ไม่รู้ว่าจะตาผาดไปหรือไม่ เขามักรู้สึกว่ามีกลิ่นอายของลางร้ายลอยอยู่ในอากาศ ทำให้เขารู้สึกอันตรายและตื่นตระหนกขึ้นมาโดยสัญชาตญาณ

“ไปสิ” เสียงเกียจคร้านของเด็กหนุ่มดังขึ้นด้านหลังเขา

ลือร่ายสะดุ้ง ทำได้เพียงกอดพันเดินไปข้างหน้า

ยิ่งเดินไปข้างหน้า แสงอาทิตย์เหนือหัวก็ยิ่งมีดหม่นและเย็นยะเยือก
ราวกับมีหมอกขมุกขมัวปกคลุมไปทั่วบริเวณ ในอากาศได้กลิ่นคาวเลือดเจือ
อยู่จางๆ และยิ่งเข้มข้นขึ้นเมื่อพวกเขาเดินไปข้างหน้า

ห่างออกไปไม่กี่โกลนก็ได้ยินเสียงปะทะกันดังแว่วๆ

เสียงร้องตะโกนของมนุษย์และเสียงคำรามของสัตว์ประหลาดผสม
ปนเป การต่อสู้ระหว่างอาวุธเย็นและอาวุธร้อนทำให้เกิดความผันผวนทาง
คลื่นพลังเวทอย่างรุนแรง

ข้างหน้าคือ...กำลังสู้กันอยู่หรือ

ลือร่ายนิ่งไป

ทันใดนั้น สัตว์ประหลาดขนาดมหึมาตัวหนึ่งพลันพุ่งออกมาจากหมอก
ด้านข้าง

มันมีบาดแผลบนร่าง ขาดสติ ดูคลุ้มคลั่งน่าสะพรึงกลัว โจมตีสิ่งมีชีวิต
ทั้งหมดที่มองเห็นโดยไม่เลือกหน้า พุ่งเข้าหาพวกเขาพร้อมร้องคำราม

ใกล้เกินไปแล้ว

ลือร่ายแทบจะได้กลิ่นเหม็นเน่าที่พ่นออกมาจากปากของมัน ภาพต่างๆ
แวบผ่านไปทีละภาพ

เขาสัมผัสได้ถึงความหวาดกลัวต่อความตายซึ่งกำลังคืบคลานเข้ามา
เยื่อนได้อย่างชัดเจน จนเผลอส่งเสียงกรีดร้องโดยอัตโนมัติ

“อ้ากกกกกกกกกกก --”

“กึก!”

เสียงกอดพันดังขึ้นตรงหน้าเขา

ทว่าความเจ็บปวดที่คาดเอาไว้กลับไม่มี

ลือร่ายค่อยๆ ลืมตาขึ้น

เห็นเพียงสัตว์ประหลาดตัวนั้นพบบ่อยตรงหน้าเขา ราวกับสัตว์ที่ขุดตัว
โดยสัญชาตญาณเมื่อเห็นศัตรูตามธรรมชาติ หัวแนบสนิทไปกับพื้น ส่งเสียง
ครางด้วยความหวาดกลัวจากลำคอ ร่างมหึมาลั่นเทิ้มอย่างรุนแรง

“...”

สื่อร่ายไม่ได้สติดูยาวนาน

นี่ นี่มันเรื่องอะไรกันแน่

ในตอนนั้นเอง ก็มีเสียงฝีเท้าไม่ช้าไม่เร็วดังมาจากด้านหลัง

สื่ออันเดินเข้ามา

สัตว์ประหลาดอัปลักษณ์ขนาดมหึมาตัวลั่นสะท้านไปทั้งร่าง ส่งเสียง
ครวญครางราวกับถูกอัดอย่างแรง เสมือนเสียงกรีดร้องนำส่งเวชที่ถูกบังคับให้
เก็บกตเอาไว้ ตัวลั่นเทิ้มอยู่ตรงหน้าเด็กหนุ่มร่างเพรียว

“อย่าขวางทาง”

เสียงของเด็กหนุ่มอ่อนโยน พูดอย่างสบายๆ “ไปให้พ้น”

“หิงๆ—”

สัตว์ประหลาดราวกับเข้าใจคำพูดของเขาอย่างไรอย่างนั้น ตัวมัน
ลั่นเทอย่างรุนแรง ลุกขึ้นมาด้วยความลนลาน หนีบทางแผ่นหายใจเข้าไป
ท่ามกลางม่านหมอก

สื่อร่าย “...”

เขาหันมองไปทางสื่ออันด้วยความตื่นตระหนก

...สัตว์ประหลาด

สัตว์ประหลาดจริงด้วย

นอกจากคำนี้แล้ว ก็ไม่มีคำอื่นใดที่บรรยายเด็กหนุ่มตรงหน้าได้อีก

ไม่ไกลกันนั้น ผู้มีพลังวิเศษซึ่งถูกจ้างมากำลังต่อสู้กับสัตว์ประหลาด
ที่กลายพันธุ์อย่างยากลำบาก

สัตว์ประหลาดเหล่านี้ราวกับเครื่องมือสังหารที่ไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย
หลังสังหารไปตัวหนึ่งแล้ว ตัวที่สองก็กระโจนเข้ามาเติมเต็มช่องว่างอีก ทำให้
พวกเขาเหนื่อยล้ากับการต่อกร

สื่อเจ้าจูนยืนอยู่ด้านหลัง เขากัดฟันแน่น ถลึงตามองฝูงสัตว์ประหลาด
เบื้องหน้าอย่างดูดั้น ดวงตาเต็มไปด้วยความหวาดกลัวและเกลียดชัง

เขาตะโกนเสียงแห้ง “อีกนานเท่าไรกว่าจะจัดการพวกมันทั้งนี้ได้!”

“แม่งเอ๊ย! ไอ้พวกนี้ทำไมฆ่าไม่หมดสักที!”

ผู้มีพลังวิเศษคนหนึ่งสบถด่าเสียงดัง

“ฉันจ่ายเงินให้พวกแกก็เพื่อให้พวกแกมาจัดการสัตว์ประหลาดพวกนี้!” ลีอเจอญตอบกลับอย่างไม่เกรงใจ สีหน้าเป็นกังวล “พวกแกใช้เวลานานเกินไปแล้ว!”

ตอนนั้นเอง ผงสัตว์ประหลาดที่ดูราวกับน้ำเดือดพล่านตรงหน้าก็พลันเจียบบลง

พวกมันหันไปมองทิศทางหนึ่งด้านหลังอย่างพร้อมเพรียง ในแวบตาเต็มไปด้วยความหวาดกลัวเฉกเช่นเดียวกัน

จากนั้น ราวกับบรรลู่ข้อตกลงระหว่างกัน หลังจากเหล่าสัตว์ประหลาดต่างหยุดนิ่งไปครู่หนึ่ง พวกมันก็กลับหลังหันวิ่งหนีไปยังทิศทางตรงกันข้ามด้วยความเร็วสูงสุด

เวลาสั้นๆ เพียงไม่กี่วินาที ผงสัตว์ประหลาดที่เมื่อครู่ยังล้อมรอบตัวมนุษย์อยู่ก็อันตรธานหายไปอย่างไร้ร่องรอย เหลือเพียงมนุษย์ที่ในมือถืออาวุธซึ่งยังไม่ได้สติยืนเหม่อลอยอยู่ไกลๆ

“...”

มนุษย์มองหน้ากันด้วยสีหน้างุนงง

เมื่อมันเกิดอะไรขึ้น

ในตอนนั้นเอง เฉากนเลือนรางก็ค่อยๆ ปรากฏขึ้นท่ามกลางหมอกสีเทาอันจางที่อยู่ไกลไกล

เมื่อเห็นคนที่เป็นผู้นำ ลีอเจอญก็ตกตะลึง หลุดปากออกมาอย่างเหลือเชื่อ

“เลี้ยวซ้าย?”

เขาหรือตาลอย่างน่าเกรงขาม ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน

“มาทำอะไรที่นี่ ฉันบอกแล้วไม่ใช่เธอว่าที่นี่...”

ทว่าลีอเจอญกล่าวยังไม่ทันจบ ก็มองเห็นคนที่สองซึ่งอยู่เบื้องหลังของลีอรู้ย

เด็กหนุ่มร่างผอมเพรียว ดวงตาดำขลิบสงบนิ่ง ทั้งที่ยังมีองคาวพยพเช่นนั้น แต่กลับทำให้ลีอเจอญรู้สึกไม่คุ้นเคยขึ้นมาอย่างน่าประหลาด

“...ลีโออัน?”

เมื่อเห็นบุตรชายคนโตที่ไม่ได้เห็นมานานของตัวเอง ลือเจ๋อฉุนก็ตกตะลึง แต่ในวินาทีต่อมา สีหน้าของเขาก็ถึงมึงทั้งทันที

“ทำไมแกก็มาด้วย”

ผู้มีพลังวิเศษที่อยู่ด้านข้างเพิ่งจะได้สติจากอาการตกตะลึงเมื่อครู

คนที่เขารู้ว่าเป็นผู้นำเซ็ดเลือดสดที่หลงเหลืออยู่บนใบหน้าของตัวเอง ก้าวเข้าไปถ่มน้ำลายใส่ลือเจ๋อฉุน เอ่ยอย่างเย็นชา “แม่งเอ๊ย คำตอบแทนแค่นั้นพวกเราไม่เอาแล้ว เงินแค่นั้นไม่พอให้พวกเราสละชีวิตเลย เรื่องของคุณพวกเราจัดการให้ไม่ได้ เชิญคุณไปหาคนอื่นที่เก่งกว่าเถอะ”

กล่าวจบ เขาก็โบกมือให้คนที่อยู่ด้านหลัง “พวกเราไป”

ลือเจ๋อฉุนรื้อนรน

“เดี๋ยวก่อน! พวกแกจะทิ้งฉันไว้ที่นั่นแบบนี้ไม่ได้!”

แต่ผู้มีพลังวิเศษเหล่านั้นทำราวกับไม่ได้ยินสิ่งใด

ไม่ช้า ท่ามกลางม่านหมอกก็ไร้ผู้คน

ตรงหน้าเหลือเพียงสนามการต่อสู้ร้างว่างเปล่า บนพื้นเต็มไปด้วยเลือดสดหลากสีทั้งดำทั้งแดง รวมทั้งศพหลากหลายของสัตว์ประหลาด กลิ่นคาวเลือดเข้มข้นในอากาศชวนให้อยากอาเจียน รอบข้างเงียบกริบราวป่าช้า ทำให้รู้สึกหวาดกลัวขึ้นมาโดยสัญชาตญาณ

ลือเจ๋อฉุนมองไปยังทางที่ผู้มีพลังวิเศษกลุ่มนั้นหายไป สีหน้าถึงมึงทั้งยิ่งกว่าเก่า

“แม่งเอ๊ย พวกขยะ”

เขาหันหลังกลับ สาวเท้าเข้าไปหาลูกชายทั้งสองของตัวเอง ด่าด้วยความร้อนใจและโมโห “พวกแกมาทำอะไรที่นี่ ฉันเคยบอกพวกแกแล้วไม่ใช่เหรอว่าห้ามเข้าใกล้ที่นี่”

ตอนนั้นเอง ลืออั้นก็เดินผ่านเขาไปยังจุดที่อยู่ไกลออกไป

ตอนแรกนั้นลือเจ๋อฉุนตกตะลึง ก่อนจะเหือดดาลขึ้นมา

“ลืออั้น! นี่มันทำให้อะไรของแก!”

แต่ลืออั้นกลับเหมือนไม่ได้ยินอย่างไรอย่างนั้น ยังคงเดินไปข้างหน้าอย่างไม่ช้าไม่เร็ว

ไม่รู้ว่ตั้งแต่เมื่อใดที่หมอกสีเทาจางหายไปมากแล้ว

ตรงหน้าคือผาหินสูงชันเรียบลื่นสูงตระหง่านเข้าไปถึงส่วนลึกของ
ม่านหมอก บนผาหินมีถ้ำขนาดใหญ่ที่อยู่สูงขึ้นไป ปากถ้ำมีประตูเหล็กบานหนึ่ง
ปิดไว้อย่างแน่นหนา

เหล็กที่ทำขึ้นเป็นพิเศษสามารถทนทานต่อการโจมตีด้วยพลังเวท
ได้ทั้งหมด บนประตูหน้าต่างติดตั้งด้วยรหัสความแม่นยำสูงเอาไว้ การรักษา
ความปลอดภัยแน่นหนาเป็นอย่างยิ่ง

เด็กหนุ่มยืนอยู่หน้าประตูเหล็กบานนั้น ดูผอมเพรียวกระจอยร่อย

สื่ออันหันไปมองทางสื่อเจ๋อฉุน

เขาจะพริบตา ถ้ามด้วยน้ำเสียงสงสัย “ข้างในนี้มีอะไร”

“ไม่เกี่ยวกับแก!”

สื่อเจ๋อฉุนสีหน้าดำคล้ำ

“แกกลับมาที่นี่! อย่าคิดว่าตอนนี้แกโตแล้วฉันจะไม่ลงไม้ลงมือกับ
แกนะ!”

สีหน้าของสื่อรู่ยซิดเผือดยิ่งกว่าเดิม

เขาจับต่มือสื่อเจ๋อฉุน สายหน้าให้เขาอย่างบ้าคลั่ง ส่งสัญญาณให้เขา
ผ่านสายตาอกลั่นขวัญแขวน “คุณพ่อ อย่า...”

นั่น นั่นมันสัตว์ประหลาด!

ไม่ใช่สื่ออันมนุษย์ผู้นั้นที่พวกเขาวิ่งแควบคุมได้อย่างง่ายดายอีกแล้ว

แต่สื่อเจ๋อฉุนกลับเหมือนจะไม่ยอมรับคำบอกใบ้ของลูกชายคนเล็ก
ของตัวเองเลย

เขาสะบัดมือสื่อรู่ยออกด้วยสีหน้าเย็นชา เดินไปทางสื่ออัน

“แกไม่ได้ยินหรือไง --”

แต่สื่อเจ๋อฉุนกล่าวยังไม่ทันจบก็เห็นสื่ออันที่ยืนหันหลังอยู่ไม่ไกล
ยกมือขึ้นวางลงบนประตูเหล็ก

เหล็กสีดำสนิทแข็งแรงเย็นยะเยือก ส่วนมือของเด็กหนุ่มกลับนุ่มนวล
ขาวจั๊ว เมื่อทั้งสองสิ่งเทียบกันแล้วก็กลายเป็นความแตกต่างทางสายตา
ที่ชัดเจน

วินาทีต่อมา เหล็กสีดำสนิทพลันเริ่มเรืองแสงสีแดง

มันเหมือนมีการลุกไหม้จากภายใน เริ่มละลายเปลี่ยนรูปร่างด้วยความเร็วยากจะจินตนาการ ช่องว่างสีแดงฉานปรากฏขึ้นบนประตูละเอียดของเหลวร้อนสีเงินดำปะปนกันไหลลงมาประหนึ่งลาวา เพียงชั่วพริบตา ก็ทำให้ประตูเหล็กบานใหญ่ที่เมื่อครู่ยังตั้งตระหง่านอยู่ตรงหน้าผู้คนเปลี่ยนเป็นปากถ้ำสีแดงเถื่อน

ลือเจ้าฉุนตกตะลึง ฝักบัวเผลอหยุดชะงักโดยอัตโนมัติ

จากคำบอกเล่าของลือรู่ย ลืออันไม่ใช่ผู้มีพลังวิเศษสายพลังพรอกเทรอนที่สำคัญยิ่งกว่าคือ...นี่มันเป็นไปได้ยังไงกัน

ประตูละลายอย่างนั้นหรือ

แต่นี้เป็นวัสดุพิเศษที่เขาลงทุนไปมหาศาลซึ่งสามารถต้านทานการโจมตีพลังเวพระดับสูงได้ ทำให้ถึงถูกทำลายได้ง่ายดายขนาดนี้ ก่อนที่ลือเจ้าฉุนจะตอบสนอง ลืออันก็เดินเข้าไปภายในถ้ำ เสาหลังตั้งตระหง่านถูกกลืนหายไปในความมืดแล้ว

บ้าเอ๊ย

ลือเจ้าฉุนสับสนในใจ

ตอนนี้เขาก็ไม่มีเวลามาสนใจเรื่องอื่นแล้ว จึงรีบไล่ตามไปด้วยความร้อนรน

“คุณพ่อ เดี่ยว--”

ลือรู่ยพูดยังไม่ทันจบ ลือเจ้าฉุนก็หายไปในห้องประตูเหล็กเช่นเดียวกัน ไม่ช้า บนพื้นที่รกร้างก็เหลือเพียงเขาคนเดียว

เบื้องหลังคือม่านหมอกและสัตว์ประหลาดที่ไม่รู้จัก ได้เท้าคือเลือดสดเหนียวข้นที่เริ่มแห้งรวมถึงศพของสัตว์ประหลาด

ตอนนั้นเอง เสียงกึ่งไม้ถูกเหยียบหักพลันดังมาจากด้านหลัง

“ฮะ!”

ลือรู่ยหลุดเสียงร้อง เขาหันไปมองทางต้นเสียงด้วยความลนลาน แต่สายตากลับถูกบดบังด้วยหมอกหนา มองอะไรไม่เห็นเลย

เมื่อนึกถึงสัตว์ประหลาดที่ตัวเองเจอเมื่อครู่ สายตาของลือรู่ยก็เผย

ความหวาดกลัวขึ้นมา

เขากัดฟัน สูดลมหายใจเข้าลึกๆ ในที่สุดก็ตัดสินใจเดินเข้าไปภายในถ้ำนั้นช้าๆ

แม้จะผ่านไปเพียงไม่กี่วินาที แต่เหล็กหลอมเหลวบนประตูได้จับตัวแข็งแล้ว เหลือเพียงปากถ้ำที่รูปทรงบิดเบี้ยว

แต่แม้จะเป็นเช่นนั้น เมื่อสื่อร่ายเดินผ่านไปอย่างระมัดระวัง ก็ยังสัมผัสได้ถึงความร้อนที่ยังหลงเหลืออยู่บนโลหะข้างตัวอยู่ดี

ภายในถ้ำมืดสลัวไร้แสง อากาศชุ่มฉ่ำ อบอวลไปด้วยกลิ่นเหล็กละลาย

สื่อร่ายคลำทางไปในความมืด

เขาได้ยินเสียงฝีเท้าของตัวเองสะท้อนก้องอยู่ภายในผาหินว่างเปล่า ทุกย่างก้าวทำให้รู้สึกราวกับว่าหัวใจตัวเองเต้นแรงตามไปด้วย ความตื่นตระหนกอันรุนแรงเปรียบเสมือนมือที่บีบหัวใจของเขาไว้ และค่อยๆ บีบรัดขึ้นทีละน้อยเมื่อเวลาผ่านไป

โชคดีที่เส้นทางซึ่งมืดสนิทไร้แสงตะวันนี้สั้นมาก

ไม่ช้าสื่อร่ายก็มองเห็นแสงสว่างที่อยู่เบื้องหน้า

แสงสว่างนำพาความรู้สึกปลอดภัยที่หายไปนานกลับมา

เขาโล่งอก แทบจะเร่งฝีเท้าโดยจิตใต้สำนึก พุ่งออกไปจากความมืดมืด -

วินาทีต่อมาสื่อร่ายก็ต้องหายใจไม่ทั่วท้อง

เขากลับหายใจโดยอัตโนมัติ เงยหน้าขึ้นด้วยความตื่นตระหนก จับจ้องไปยังต้นกำเนิดของแสงสว่าง

ทองคำสีทองอร่ามกองพะเนินทับถม ผิวโลหะสีเหลืองสว่างสะท้อนประกายแสงทั้งนุ่มนวลและเจิดจ้า ไข่มุกขนาดเท่ากำปั้นไหลทะลักออกมา ราวกับของไร้ค่า ในนั้นยังมีอัญมณีที่เขาเรียกชื่อไม่ถูกอีกมาก รัตนชาติที่แฝงไปด้วยพลังลึกลับ รวมถึงเพชรที่สะท้อนแสงระยิบระยับเปล่งประกาย

ข้างหูล้วนยังได้ยินเสียงเคঁกร์จากการกระทบกันของเหล่าอัญมณี

ภาพที่ปรากฏตรงหน้าดูราวกับเป็นเพียงความฝัน

ไม่ว่าสิ่งของชิ้นไหนก็สามารถจุดประกายความโลภอันไร้ที่สิ้นสุดซึ่งซ่อนอยู่ภายในหัวใจของมนุษย์ได้

สื่อรุษถึงได้ตอบสนองขึ้นมารู้ตัวช้า สิ่งที่ตัวเองมองเห็นในทางเดินเมื่อครุ่นไม่ใช้แสงอาทิตย์ แต่เป็นแสงที่สะท้อนออกมาจากอัญมณีซึ่งกองเป็นภูเขานี้

ภายใต้เสน่ห์เย้ายวนของสมบัติชิ้นนี้ เขาอดตัวสั่นขึ้นมาด้วยความตื่นเต้นไม่ได้

หรือว่า...พวกนี้เป็นของตระกูลสื่อทั้งหมดหรือ

ดังนั้นเขาในฐานะผู้สืบทอดตระกูลสื่อ ก็เป็นผู้สืบทอดสมบัติเหล่านี้เช่นกันไม่ใช่หรือ

ตอนนั้นเองสื่อรุษก็ได้ยินเสียงทวาดดังมาจากไม้ไกล “สื่ออัน!!!”

สื่อรุษสะดุ้ง หันไปมองยังต้นเสียง

เห็นเพียง ‘พี่ชาย’ ในนามของตัวเองกำลังยืนอยู่ตรงหน้ากองสมบัติและยกมือขึ้นแตะลงบนพื้นผิวของสมบัติล้ำค่าเหล่านั้น

ส่วนพ่อของเขากำลังยืนอยู่ด้านหลังไม้ไกลนัก สายตาน่าสะพรึงกลัวสีหน้าบิดเบี้ยว

“เกิดจะทำอะไร”

สื่อเจ่อจุนก้าวเข้าไปพูดด้วยสีหน้าถ่มทิ้ง

“ฉันจะให้โอกาสแก่เป็นครั้งสุดท้าย ออกไปกับฉันเดี๋ยวนี้ ไม่อย่างนั้นอย่าหาว่าฉันไม่เกรงใจ”

สื่ออันไม่สนใจคำเตือนของอีกฝ่าย ลูบไล้กองสมบัติตรงหน้าด้วยปลายนิ้ว ก่อนปล่อยให้โลหะล้ำค่าเรียบลื่นเลื่อนผ่านใต้ฝ่ามือไป

เขาหยิบทับทิมแดงเม็ดหนึ่งขึ้นมา

“รู้หรือเปล่าว่ามันเคยเป็นของใครมาก่อน”

เสียงของเด็กหนุ่มสงบราบเรียบ รวากับปราศจากอารมณ์ใดๆ

เพชรบนแหวนแปลงประกายหลากสี

สื่ออัน “มันมาจากอาณาจักรภูตดิน ถูกขุดขึ้นมาและเจียรระโนโดยเหล่าภูตดิน ต่อมาก็ถูกมังกรดำตัวหนึ่งช่วงชิงไป กลายเป็นส่วนหนึ่งในร่าง

ของมัน จนกระทั่งร้อยปีต่อมา มังกรตัวหนึ่งที่แข็งแกร่งยิ่งกว่าได้เผารังของมัน และชิงสมบัติทั้งหมดของมันไป”

ลือเจ๋อฉุนพลันรู้สึกหวาดกลัวขึ้นมาโดยไม่มีสาเหตุ

ทว่าเขาก็เสริมท่าทางของตัวเองให้แข็งแกร่งขึ้นมาอีกครั้ง “ฉันไม่สนหรอกว่ามันเคยเป็นของใครมาก่อน เพราะยังไงตอนนี้มันก็เป็นของฉัน!”

“ของคุณ?”

ลืออ๋นย่นถามกลับซ้ำๆ

เขากางนิ้วออก ปล่อยให้ห้าทิมร่วงผ่านนิ้วมือตัวเองหล่นลงไปบนกองสมบัติตั้งเค็้ง

เด็กหนุ่มหันหลังกลับ ดวงตาดำลึบคู่ นั้นถูกแทนที่ด้วยสีขาวกับเปลวเพลิงร้อนแรง

รูม่านตาแนวตั้งสีแดงทองอันน่าสะพรึงกลัวลุกโชนในความมืด ใกล้เคียงกับทองคำบริสุทธิ์ที่ส่องประกาย รูม่านตาสีเล็กแคบเผยให้เห็นความน่าสะพรึงกลัวและน่าเกรงขามเหนือมนุษย์ ชวนให้ออกสั่นขวัญแขวน

“ของคุณ?”

ลือเจ๋อฉุนใจเต้น

เขาก้าวถอยหลังโดยสัญชาตญาณ เท้าสะดุดเข้ากับพื้นขรุขระ ร่างทั้งร่างเสียหลักล้มลงไปกองกับพื้น

“หวัชโหมอย่างพวกคุณนี่”

ลืออ๋นก้าวไปข้างหน้าทีละก้าว ม่านตาสีแดงทองจับจ้องมนุษย์ตรงหน้า กลืนอายุน่าสะพรึงกลัวแผ่ออกมาจากร่างผอมเพรียว แรงกดดันมหาศาลแทบจะทำให้หายใจไม่ออก

“หวัชโหมไร้ยางอาย!”

เด็กหนุ่มตวาดอย่างดุเดือด

ทุกถ้อยคำที่เปล่งออกมา ยิ่งทำให้เปลวเพลิงในดวงตาร้อนแรงกว่าเก่า ความโกรธแค้นก่อตัวขึ้นในดวงตาของเขา

“แก แกคือตัวอะไรกันแน่!”

น้ำเสียงของลือเจ๋อฉุนแทบพร่าด้วยความหวาดกลัว

“ผม?” ลีออันย้อนถาม

เกล็ดสีขาเงินปรากฏขึ้นบนแก้ม รวากับระลอกคลื่นที่เกิดขึ้นบนผิวน้ำ
ใต้แสงจันทร์ สะท้อนแสงเย็นเยือกราวโลหะ

สายตาของลีอเจ๋อจุนมองไปที่ใบหน้าของลีออัน หลังจากตกใจอยู่
ครู่หนึ่ง สีหน้าตื่นตระหนกก็ปรากฏขึ้นบนใบหน้าของเขา เขาเริ่มกรีดร้อง
อย่างบ้าคลั่ง

“สัตว์ประหลาด! แกเป็นสัตว์ประหลาด!!!”

“สัตว์ประหลาด?” ฝีเท้าของลีออันชะงัก เขาครุ่นคิดก่อนจะตอบ

“คุณจะเรียกแบบนี้ก็ได้”

รอยยิ้มบนใบหน้าของเด็กหนุ่มไร้เดียงสา แต่แวตากลับริบหรี่ซึ่งความ
อบอุ่น เปลวเพลิงมังกรผุดขึ้นจากปลายนิ้วของเขา เปลวเพลิงสีแดงทอง
ลุกโชนภายในถ้ำมืดมิด ปลดปล่อยพลังนำสะพรึงกลัวออกมา

“แต่ผมขอให้คุณเรียกว่าเจ้าของสมบัติพวกนี้มากกว่า”

“ไม่ ไม่มีทาง!!”

น้ำเสียงของลีอเจ๋อจุนแหบพร่า แหบจะฟังเสียงเดิมไม่ออก “มังกร
หายไปแล้ว! บนผืนแผ่นดินใหญ่นี้ไม่มีมังกรอีกแล้ว!”

...มังกร?!

ม่านตาของลีอู๋หยดตัว แหบไม่อยากจะเชื่อหูตัวเอง

...ลีออันเป็นมังกร?

ข้อสรุปนี้ช่างเหนือจินตนาการยิ่งนัก แต่กลับสมเหตุสมผลจนไม่อาจ
ปฏิเสธได้เลย

ไม่ว่าจะเป็นพลังที่แข็งแกร่งจนถึงขั้นนำสะพรึงกลัว พลังอันน่าเกรงขาม
สำหรับสัตว์ประหลาด หรือวิชาเวทไฟที่เหนือความคาดหมายของมนุษย์นั้น

หัวสมองของลีอู๋หยวนนึกถึงคืนวันนั้น คำถามที่ตัวเองถามออกมา
ด้วยความสิ้นหวังและหวาดกลัว

- นายจะทำอะไร

ตอนนั้นคำตอบของลีออันคือ

“แค่เอาของของฉันคืน”

“พวกเรามาเล่นเกมกันเถอะ”

สื่ออันย่อตัวลงตรงหน้าสื่อเจ้าฉุน เอ๋อเสียงแผ่วเบา “บอกผมมาว่า คุณใช้ ชาย หรือผลาญสมบัติของผมไปเท่าไรแล้ว”

เขาหรีตาลง เผยรอยยิ้มไร้เดียงสา หางเสียงสูงขึ้นเล็กน้อย รวากับ กำลังอดอ้อนอยู่

“ถ้าคุณโกหก ผมก็จะเผาคุณให้ตาย ว่ายังงั้น”

สื่อรุ่มอาศัยจังหวะที่สื่ออันไม่ได้สังเกตทางนี้ ค่อยๆ ขยับไปทาง ปากถ้ำ หัวใจของเขาเต้นอย่างบ้าคลั่งอยู่ในอกราวกับกำลังจะเต้นขึ้นมาถึง คอหอย

ใกล้แล้ว ใกล้แล้ว ใกล้จะไปที่นั่นได้แล้ว

ขอเพียงออกไป เขาก็ขอความช่วยเหลือได้แล้ว

สมบัติพวกนี้เป็นของตระกูลสื่อ และเป็นของเขาเช่นกัน!

ในตอนนั้นเอง ก็มีเสียงฝีเท้าดังชัดเจนมาจากปากถ้ำที่อยู่ไม่ไกล

สื่อรุ่มตะลึงงัน มองไปทางต้นเสียง

ชายหนุ่มรูปร่างสูงใหญ่เดินออกมาจากความมืด

เขามีผมสีเงิน ขนตาสีเงิน ดวงตาสีฟ้า บนมือเรียวยาวสวมถุงมือ ต่อสู้สี่ด้านสนิท ใบหน้าคมคายเย็นชา มองเข้ามาในถ้ำอย่างเฉยเมย

- ฐู่/เหิง?!

เสียงวนวนที่นั่น ความหวังใหม่ก็บังเกิดขึ้นในใจของสื่อรุ่ม

คนผู้นี้คือนักล่ามังกรในตำนานเชียวนะ!

สายตาของฐู่เหิงเหลือบผ่านสื่อเจ้าฉุนที่อ่อนแรงอยู่บนพื้นไป ก่อน สูดหายใจจะหยุดอยู่บนร่างสื่ออัน

เขาเดินเข้ามาอย่างไม่ช้าไม่เร็ว พื้นรองเท้าแข็งแกร่งกับพื้นเกิด เสียงดังฟังชัด

ตอนนั้นเอง สื่อเจ้าฉุนที่หมดแรงอยู่กับพื้นก็สังเกตเห็นผู้มาใหม่ ดวงตาของเขาเปล่งประกายแสงแห่งความหวัง ใบหน้าที่มีเหงื่อโชกบิดเบี้ยว เล็กน้อยด้วยความยินดีและหวาดกลัว ส่งเสียงดีใจราวกับได้เจอผู้ช่วยชีวิต อย่างไม่รู้เลยว่า

“ผู้บังคับบัญชา!!! เร็ว! มาเขาซะ!! ลีออันเป็นมังกร! เป็นมังกร
ที่ปลอมตัวเป็นมนุษย์!!”

ลีออันกะพริบตาปริบๆ มองมาทางนี้

เขาประหลาดใจเล็กน้อย “ผมใช้เวลาขนาดนั้นเลยเหรอ”

มู่เหิง “เปล่า”

เขายืนนิ่งอยู่ข้างลีออัน หลบตาลง พูดด้วยน้ำเสียงนิ่งสงบ

“แค่คิดถึงเธอแล้ว”

ลีอู๋ “...”

ลีอู๋จ๋อ “...”

หา?

เดี๋ยวก่อนนะ?

นี่มันเกิดอะไรขึ้น

ความโกรธเกรี้ยวในดวงตาสีแดงทองของเด็กหนุ่มค่อยๆ มอดลง
กลายเป็นสีช็อคบรืสุทธ์ ประดุจอัณมณีสุกใสงดงาม ทำให้ความโหดร้าย
ชวนขนหัวลุกจางหายไปโดยสิ้นเชิง

เขากางแขนออก น้ำเสียงอ่อนโยนนุ่มนวลเหมือนเมื่อครู่นี้ แต่ครั้งนี้
กลับเป็นการออกอ้อนจริง ๆ

“ผมเหนื่อยจัง อยากกอด”

บทที่ 119

“ ”
...

พ่อลูกตระกูลล้อมองมู่เหิงที่เดินเข้ามาแล้วยื่นมือออกไปกอดสื่ออันเอาไว้ในอ้อมแขนอย่างเป็นธรรมชาติตาปริบ ๆ เขาก็มองหน้าลงจูบแก้มของเด็กหนุ่ม เอ่ยเสียงเบา “เหนื่อยแล้วเหรอ”

สื่ออันทิ้งน้ำหนักส่วนใหญ่ในอ้อมแขนของอีกฝ่าย พยักหน้าอย่างแรง “อืม ๆ”

เดิมเขาก็เป็นมังกรที่ซี้เกียจมากอยู่แล้ว ถ้านั่งได้ก็ไม่นอน ถ้านอนได้ก็ไม่นั่ง หลับทีก็หลับหลายหมื่นปีทำนองนั้น

วันเวลาที่รอรับการปรณินิบัติ แม้แต่ออกไปข้างนอกยังมีมนุษย์อุ้มนั้นช่างสุขสบายจริง ๆ และนั่นก็ยิ่งกระตุ้นความซี้เกียจที่มีมาแต่กำเนิดของสื่ออันเข้าไปใหญ่

“เดินเหนื่อยจัง” สื่ออันบ่น

เขาคุ่นคิด ก่อนจะเสริม

“เดี๋ยวผมเปลี่ยนร่างเป็นมังกรดีกว่า แบบนี้คุณก็อุ้มผมได้แล้ว”

มู่เหิงกระตือรือร้นมุดปาก น้ำเสียงทุ้มต่ำอ่อนโยนโดยไม่รู้ตัว

“ได้”

พ่อลูกตระกูลสื่อ “...”

พวกเขาตกอยู่ในอาการเหม่อลอยมีนิ่งอย่างยิ่ง แทบไม่อยากจะเชื่อสายตาและหูตัวเอง

เมื่อไหร่เกิดอะไรขึ้น นี่มันอะไรกัน

มู่เหิงรู้ว่าสื่ออันเป็น...มังกร?

อีกอย่าง...

ดูเหมือนว่า...

นักล่ามังกรและมังกรจะคบกันซะแล้ว????

มู่เหิงหันไปมองสมบัติกองเป็นภูเขาด้านข้าง เลิกคิ้วขึ้น “ของเธอเธอ”
“ใช่”

สื่ออันถึงเพิ่งจะนึกภารกิจที่เมื่อครูตัวเองทำไปได้เพียงครึ่งเดียวขึ้นมาได้ เขามองสองพ่อลูกตระกูลสื่อที่หนึ่งเป็นท่อนไม้ซึ่งอยู่ไม่ไกล ในส่วนลึกของดวงต้ามังกรสีแดงทองฉายแววดูร้ายน่ากลัวพลางขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน “เจ้าหัวขโมยพวกนี้!”

มู่เหิงมองสมบัติสีทองอร่ามตรงหน้าอย่างครุ่นคิด

เขาจำได้ว่าจ้าวผู้เคยพูดกับเขาว่า แม้ตระกูลสื่อจะเป็นตระกูลที่เพิ่งผงาดขึ้นมาในระยะนี้ แต่กลับมั่งคั่งผิดปกติ อาจเป็นเพราะเบื้องหลังมีสมบัติของมังกรยักษ์เหล่านี้คอยหนุนหลังอยู่

ยิ่งบวกกับการอัญเชิญมังกรยักษ์นั้นถูกควบคุมโดยองค์กรคนชุดดำตั้งแต่ต้นจนจบ เช่นนั้นที่มาของสมบัติเหล่านี้ไม่ต้องบอกก็รู้ได้ว่ามาจากที่ใด

“มนุษย์พวกนี้ไม่ได้แค่ใช้มือสกปรกของพวกเขาทำให้สมบัติผมแปดเปื้อน แต่ยังถึงขั้นยังขาย ล้างผลาญ แล้วก็ใช้อย่างสิ้นเปลืองโดยไม่เห็นค่าด้วย!”

สมบัติเงินทองที่กองเป็นภูเขาตรงหน้านี้ เป็นเพียงส่วนที่คนพวกนั้นยังไม่ทันได้ใช้เลยด้วยซ้ำ!

สื่ออันยิ่งพูดก็ยิ่งโมโห เปลวเพลิงร้อนแรงผุดขึ้นในดวงตาของเขา “เมื่อไหร่ที่คุณเข้ามา ผมกำลังจะเล่นเกมกับพวกเขาอยู่พอดี”

เด็กหนุ่มเผยรอยยิ้มไร้เดียงสา

“ทำอย่างนี้แล้วไม่แน่ว่าเขาอาจจะนึกออกก็ได้ว่าเอาสมบัติผมไปขายที่ไหน”

สื่อเจ๋อฉุนสบตากับสื่ออัน ตัวสั่นเทิ้มโดยอัตโนมัติ

เหงื่อเย็นไหลซึมจากแผ่นหลังของเขา เพียงชั่วพริบตาทำให้เสื้อผ้าเปียกชื้น ติดหนึบอยู่กับหลัง

มู่เหิงหลุบดวงตาสีฟ้าลง ขมวดคิ้วเล็กน้อย

“เล่นเกม?”

เสียงของชายหนุ่มหุ้มตุ่มต่ำ น้ำเสียงเรียบนิ่งไม่มีกลิ่นอารมณ์อะไรมากมาย แต่ฟังดูเหมือนไม่ค่อยเห็นด้วยเท่าไรนัก

หัวใจของสื่อเจ้าฉุนพลันบังเกิดความหวังขึ้นมาเล็กน้อย

ใช้สิ ไม่ว่าอย่างไรผู้บังคับบัญชาผู้ก็เป็นหนึ่งในเจ้าหน้าที่ของหน่วยรับมือสัตว์ประหลาดนะ

ในฐานะมนุษย์ เขาคงไม่หวังดูดาวย่อมช่วย แล้วปล่อยให้มังกรยักษ์ชั่วร้ายตัวนี้ทรมานพวกเขาหรอกมั้ง

ตอนนั้นเอง ก็ได้ยินอีกฝ่ายถามต่อ

“ไม่กลัวเหนื่อยเหรอ”

สื่อเจ้าฉุน “...”

เดี๋ยว เดี๋ยวก่อนนะ?

“อีกอย่าง วิธีนี้มันประสิทธิภาพต่ำมาก” มู่เหิงเสริมนิ่งๆ “มนุษย์จะพูดอะไรก็ได้ภายใต้แรงกดดันจากความกลัวและความเจ็บปวด แต่ก็พิสูจน์ได้ยากกว่าความลับที่บอกออกมาเป็นเรื่องจริงหรือเท็จกันแน่”

เขาเงยหน้าขึ้น สายตาเย็นชาลึกล้ำหยุดอยู่บนร่างผู้นำตระกูลสื่อซึ่งอยู่ไม่ไกล น้ำเสียงเฉยชา

“ฉันเชื่อว่าเรามีความลับอีกเยอะที่อยากจะเปิดเผย”

ข้อตกลงกับพวกลัทธิอนกริต โชคลาภที่ลอยมา การตายอย่างไม่เป็นธรรมของภรรยา การสังเวญลูกชายคนโต

เรื่องพวกนี้ทางที่ดีก็ให้มีอาชีพดีกว่า

วินาทีที่มู่เหิงกล่าวจบ สื่อเจ้าฉุนก็รู้สึกว่ตรงหน้าของตัวเองมีระดับความหวังสุดท้ายถูกแทนที่ด้วยความสิ้นหวัง เร็วแรงราวกับถูกสูบหายไป ทั้งร่างอ่อนเยาวลงกับพื้นประหนึ่งดินโคลน

จบเห่แล้ว จบเห่แล้ว จบเห่แล้ว

ครั้งนี้จบไปแล้วจริง ๆ...

ตอนนั้นเอง เครื่องมือสื่อสารของมู่เหิงก็ดังขึ้น เขาก็มองหน้าลงมอง
จั่วผู้เป็นคนส่งข้อความมา

เขารายงานความผิดปกติตามที่ต่าง ๆ ทั่วทั้งผืนแผ่นดินใหญ่ให้เบื่องบน
แล้ว

เห็นได้ชัดว่า เบื่องบนของหน่วยรับมือสัตว์ประหลาดก็ตระหนัก
ได้ถึงวิกฤตนี้ ดังนั้นจึงตอบสนองอย่างรวดเร็ว เรียกประชุมอย่างเร่งด่วน

สองพ่อลูกตระกูลสื่อถูกมู่เหิงพาตัวไปแล้ว สิ่งที่รอสื่อเจ้าจุนอยู่คือการ
สอบสวนโดยผู้เชี่ยวชาญ

ส่วนลูกชายของเขา สื่อรู่ย สถานการณ์ที่กำลังเผชิญอยู่ก็เลวร้าย
เช่นกัน

เครื่องมือสื่อสารที่เขามอบให้หน่วยรับมือสัตว์ประหลาดก่อนหน้านี้
ได้รับการถอดรหัสแล้ว ข้อมูลส่วนใหญ่ก็ได้รับการกู้คืน ช่างเทคนิคพบว่า
แม้ส่วนน้อยจะเป็นฝ่ายลัทธิอนาธิปไตยที่เริ่มติดต่อก่อน แต่ส่วนใหญ่ก็เป็น
สื่อรู่ยเองที่เป็นฝ่ายติดต่อก่อน

และไม่เพียงเกี่ยวพันถึงการฆาตกรรมพี่ชายต่างมารดาเท่านั้น ยัง
เกี่ยวพันถึงเรื่องที่สถาบันผู้มีพลังวิเศษถูกบุกรุก และผู้อำนวยการเผยถูก
สังหารก่อนหน้านี้ด้วย

ส่วนสมบัติในถ้ำพวกนั้นก็กลับคืนสู่ร่างกายเจ้าของพวกมันในที่สุด
สื่ออันเก็บพวกมันเข้าในถุงของตัวเองอย่างพึงพอใจ จากนั้นก็กลับ
ไปที่บ้านตระกูลมู่

ส่วนมู่เหิงก็รีบมุ่งหน้าไปร่วมการประชุมที่หน่วยรับมือสัตว์ประหลาด
ชั้นบนสุดของอาคารหน่วยรับมือสัตว์ประหลาดคือห้องประชุมฉุกเฉิน
เพดาน พื้น และผนังล้วนปูด้วยโลหะเย็นเยือก โทนมสีเงินเทาดูเคร่งขรึม
หม่นหมองเป็นพิเศษ

ตรงใจกลางห้องมีโต๊ะกลมขนาดใหญ่ตัวหนึ่ง ทั้งสองฝั่งแบ่งแยกกันอย่างชัดเจน

รอบโต๊ะกลมไร้ที่วาง นับว่าหาได้ยากตั้งแต่ก่อตั้งหน่วยรับมือสัตว์ประหลาดมา

เบื้องบนของหน่วยรับมือสัตว์ประหลาดแบ่งเป็นสองระบบ

คณะกรรมการบริหารมีห้าคน แบ่งเป็นห้าโซนของผืนแผ่นดินใหญ่ส่วนใหญ่แล้วมาจากตระกูลเก่าแก่ทรงอิทธิพลในแต่ละพื้นที่ หลักๆ พวกเขารับผิดชอบด้านการลงทุนและการจัดการ แทบจะไม่เกี่ยวข้องกับงานดำเนินงานโดยละเอียดของหน่วยรับมือสัตว์ประหลาดเลย นอกจากนี้เรื่องใหญ่ๆ แล้วก็แทบจะไม่เคยปรากฏตัว

ส่วนระบบภายนอกก็มีห้าคนเช่นกัน

ผู้อำนวยการหน่วยรับมือสัตว์ประหลาดมีหน้าที่กำกับดูแลควบคุมทิศทางโดยรวมของหน่วยรับมือสัตว์ประหลาด ส่วนสี่คนที่เหลือแบ่งเป็นผู้บัญชาการของแผนกหลักในหน่วยรับมือสัตว์ประหลาด ได้แก่

กองกำลังต่อสู้ สถาบันวิจัย ฝ่ายเทคนิค ฝ่ายสนับสนุน

และในสี่แผนกนี้ กองกำลังต่อสู้และสถาบันวิจัยมีขนาดใหญ่ที่สุด อีกสองแผนกที่เหลือส่วนใหญ่เป็นฝ่ายให้การสนับสนุนและให้ความร่วมมือ ดังนั้นตำแหน่งของสองแผนกนี้จึงสูงกว่าและมีอำนาจมากกว่า

เมื่อมุ่งเหิงมาถึง แก้วคนที่เหลือก็นั่งประจำที่แล้ว

เขาพยักหน้าให้ทุกคนอย่างเย็นชา จากนั้นก็นั่งลงบนตำแหน่งของตัวเอง

ผู้อำนวยการหน่วยคือชายวัยกลางคนที่มองอายุไม่ออก

เขามีจอนยาว เคราสีเทาแซมขาว ดวงตาที่เป็นสีเทาเข้มเช่นเดียวกัน ดูเคร่งขรึมอย่างยิ่ง

ผู้อำนวยการกระแอมกระไอบาๆ ลูกขึ้นยืน “ในเมื่อทุกคนมาครบแล้ว อย่างนั้นก็เริ่มการประชุมเถอะ”

จ้าวผู้เล่าให้ทุกคนที่นั่งอยู่ในที่นี้ฟังถึงความผิดปกติที่สถาบันวิจัยตรวจพบเมื่อเร็วๆ นี้ ตัวอย่างสัตว์ประหลาดแมงมุม ข้อมูลที่มันให้

พระจันทร์โลहित รวมถึงการคาดเดาของพวกเขาที่มีต่อข้อมูลพวกนี้ อย่างง่าย ๆ

เสียงวิจารณ์เบา ๆ ดังขึ้นโดยรอบ สีหน้าท่าทางของแต่ละคน เครื่องเครียดขึ้นมา

ผู้เหิงหรือดวงตาที่อยากจะคาดเดาลง สายตากวาดผ่านคนที่นั่งประจำที่ไปเสียบ ๆ

ผู้บัญชาการของโซนหนึ่งถามขึ้น “พระจันทร์โลहित? พระจันทร์โลहित ไม่ได้ปรากฏมาอย่างน้อยหนึ่งปีแล้ว พวกคุณแน่ใจได้ยังไงว่าจะเกิดในอีกหนึ่งสัปดาห์ให้หลัง”

จ้าวผู้กล่าว “คุณวางใจได้ พวกเรามีแหล่งข้อมูลและหลักฐานที่น่าเชื่อถือ ถ้าคุณต้องการ ผมสามารถส่งข้อมูลเกี่ยวกับค่าความผันผวนผิดปกติของพลังเวทบนผืนแผ่นดินใหญ่ที่เกิดจากการปรากฏตัวบ่อยครั้งของรอยแยกใต้พิภพในหนึ่งปีนี้ได้ หวังว่าคุณจะมีเวลาอ่านรายงานพวกนี้มากพอ”

ผู้ถามคำถามพูดไม่ออก ท่าทางไม่สบายอารมณ์และไม่ถามอะไรต่ออีก

“สรุปว่าพวกเรามีเหตุผลที่จะเชื่อว่า องค์กรลัทธิอนิกริตที่ทางหน่วยเฝ้าระวังมาหลายปีกำลังเตรียมการโจมตีครั้งต่อไป และเป็นไปได้ว่าได้วางแผนการโจมตีเอาไว้แล้ว จากข้อมูลที่เราได้มาตอนนี้ มีความเป็นไปได้สูงว่าเพื่อปลุกระดมสัตว์ประหลาดทั่วทั้งผืนแผ่นดินใหญ่ ก่อให้เกิดสงครามเต็มรูปแบบระหว่างมนุษย์และสัตว์ประหลาด” จ้าวผู้พูดต่อ

ภายในห้องประชุมเงียบลงทันตา

“ไม่ ไม่ใช่แค่นี้”

ผู้บัญชาการของโซนกลางที่ไม่พูดอะไรมาตลอดตั้งแต่เมื่อครู่เอ่ยปากทำลายความเงียบ

เขาคือคนที่มีอายุมากที่สุดในห้องประชุม ผมยาวเคราขาว ใบหน้าเต็มไปด้วยริ้วรอย มีดวงตาสีเทา ลุ่มลึกเฉลียวฉลาด

เขานามสกุลเผย เป็นคนตระกูลเดียวกับผู้อำนวยการคนเก่าของสถาบันผู้มีพลังวิเศษ ไม่ว่าจะเป็นในแง่ของความอาวุโสหรือสถานะก็เป็น

บุคคลซึ่งมีระดับสูงสุดในที่นี่

เมื่อเขาเอ่ยปากพูด คนอื่นๆ ก็ปิดปากอย่างสงบ ไม่พูดแทรกอีก

“นับตั้งแต่พี่ชายฉันตาย ฉันก็เริ่มศึกษาเอกสารโบราณเกี่ยวกับองค์การนั้นทั้งหมด พยายามหาเบาะแสจากในนั้น” เขาระแอมกระโถเล็กน้อย ดวงตาสีเทาฉายแววเจ็บปวด แต่กลับถูกเขาข่มเอาไว้อย่างรวดเร็ว

“แต่เหนือความคาดหมายคือ สิ่งที่ฉันเชื่อมั่นลึกๆ มากกว่าที่ฉันจินตนาการเอาไว้เสียอีก

“ทุกทำนน่าจะรู้ดี ตั้งแต่สี่หมื่นปีก่อน เผ่าพันธุ์แฟนตาซีบนพื้นแผ่นดินใหญ่ก็เริ่มลดน้อยลง จนกระทั่งสูญพันธุ์ไป แต่นี่ไม่ใช่การคัดสรรโดยธรรมชาติ แต่เป็นฝีมือมนุษย์”

มีเสียงหายใจไม่ทั่วท้องดังขึ้นโดยรอบ

ทุกคนสบตากันอย่างเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง มองเห็นอาการตกตะลึงในดวงตาของกันและกัน

อะไรนะ...

“ที่ผ่านมาพวกเรามักจะคิดว่าได้พิภพกับพื้นแผ่นดินใหญ่เป็นเหรียญสองด้านของกันและกัน เหมือนกลางวันและกลางคืน เหมือนบวกและลบ เหมือนหยินและหยาง แต่ศาสตร์แห่งการเล่นแร่แปรธาตุโบราณได้พิสูจน์แล้วว่ามันผิด ความจริง ได้พิภพเก่าแก่กว่าพื้นแผ่นดินใหญ่ แข็งแกร่งกว่าพูดให้ถูกคือ มันต่างหากคือแหล่งกำเนิดของพลังเวทบนพื้นแผ่นดินใหญ่ ส่วนที่เผ่าพันธุ์แฟนตาซีแข็งแกร่ง เพราะระบบสายพลังของพวกมันมาจากได้พิภพไม่มากนักน้อย”

ผู้บัญชาการของโซนกลางเคลียร์ลำคอ พูดต่อๆ

“จนกระทั่งต่อมา มนุษย์ค้นพบวิธีที่จะแยกได้พิภพและพื้นแผ่นดินใหญ่ออกจากกันตลอดกาล หลังจากปิดผนึกได้พิภพแล้ว พื้นแผ่นดินใหญ่ก็แยกตัวเป็นอิสระโดยธรรมชาติ แหล่งพลังงานของเผ่าพันธุ์แฟนตาซีถูกตัดขาด เมื่อเวลาล่วงเลยรุ่นนั้นก็ย่อมเสื่อมโทรมตายจากไป แต่รุ่นต่อไปกลับไม่อาจเกิดขึ้นได้ ดังนั้นจึงหายไปโดยธรรมชาติ”

เขาเงยหน้าขึ้นมองกลุ่มคนตรงหน้า พูดด้วยน้ำเสียงแก่ชรา “พวกเขา

อยากจะก่อสร้างกรรมเต็มรูปแบบระหว่างมนุษย์และสัตว์ประหลาด แต่
สัตว์ประหลาดนั้นไม่ได้รวมถึงแค่นพื้นแผ่นดินใหญ่ทีเดียว –”

ทุกคนตกตะลึงกับข้อสรุปนี้

ล้างสิ่งหรือไม่ได้บังเกิดขึ้นในจิตใจ

ได้ยืนเพียงชายชราพูดต่อ –

“พวกเขาอยากจะทำลายผืนนี้ ให้ได้พิภพและผืนแผ่นดินใหญ่เชื่อมกัน
อีกครั้ง”

บ้านตระกูลมู

สืออันเปลี่ยนร่างกลับมาเป็นมังกรน้อยขนาดเท่าฝ่ามือ นอนอยู่
บนเตียงขนาดใหญ่ของตัวเอง เริ่มทำการตรวจสอบคลังสมบัติในตอนนั้น
อย่างละเอียด

ตอนนี้เก็บสมบัติของตระกูลสือกลับมาแล้ว นอกจากนั้นยังมีอัญมณี
ล้ำค่าต่างๆ ที่กวาดมาจากตระกูลมูอีก...

รวมถึงรายได้พิเศษเล็กน้อยก็เต็มเต็มคลังสมบัติของเขาไปมาก

เมื่อเห็นจำนวนสมบัติในถุงของตัวเองค่อยๆ เพิ่มขึ้นทีละน้อย สมบัติ
ที่เคยหายไปกลับมาสู่ร่างกายเขาใหม่อีกครั้ง สืออันก็รู้สึกโล่งใจอย่างยิ่ง

เพียงแต่น่าเสียดาย...

สมบัติที่พวกลัทธิอนุกริตเก็บไว้ในเขตรอสต์จนถึงตอนนี้ก็ยังอยู่ที่
หน่วยรับมือสัตว์ประหลาดชั่วคราว

สมบัติพวกนั้นในมือทหารรับจ้างยังไม่ทราบร่องรอยที่แน่ชัด

นอกจากนี้ยังมี ‘ความเสียหาย’ ที่กระจัดกระจายเล็กน้อยบางส่วน...

สืออันถอนหายใจด้วยความโศกเศร้า หางตกลงอย่างห่อเหี่ยว สภาพ
ไร้กระจิตกะใจ

ตอนนั้นเอง เขาก็สัมผัสได้ถึงกลิ่นอายคุ้นเคยที่เข้ามาใกล้

มูเหิงกลับมาแล้ว

ลืออันเงยหน้าขึ้น มองชายหนุ่มผมสีเงินที่เดินเข้ามาภายในห้อง
เขาเอียงศีรษะ - “ไม่รู้ว่าตัวเองมองผิดไปหรือไม่ รู้สึกอยู่รื้อยว่ามู่เหิง
ดูเหมือนจะมีเรื่องหนักใจ

มู่เหิงโน้มตัวลงมากอดม้งกรน้อยสีขาวเงินเอาไว้ในอ้อมแขน

ลืออันซุกเข้าหาแขนของอีกฝ่ายอย่างเป็นธรรมชาติ ดวงตาสีแดงทอง
กะพริบปริบ “มีอะไรหรือ”

มู่เหิงส่ายหน้า “ไม่มีอะไร”

เขาถอดถุงมือออก ลูบเบาๆ ไปตามแผ่นหลังของม้งกรน้อย

ลืออันหรีดตาลง เปล่งเสียงพึมพำอย่างมีความสุขในลำคอ

เสียงของชายหนุ่มดังขึ้นจากเหนือศีรษะ

“ได้พิภพหน้าตาเป็นยังงี้”

ลืออันครุ่นคิด “อืม...หลักๆ คือดำมืด”

สัตว์ประหลาดในนั้นเก่าแก่ ดูร้ายและคลุ้มคลั่ง แต่พวกมันกลัว
เขามาก ส่วนใหญ่แล้วไม่กล้าเข้าใกล้เขา ดังนั้นจึงเจียบสนิทเหมาะแก่การ
นอนหลับมาก

“เธออยากกลับไปไหม”

มู่เหิงลูบหลังม้งกรน้อย เอ่ยเสียงแผ่วเบา

ลืออันลั้งเล

หากเป็นเมื่อก่อนเขาคงไม่ลั้งเลแม้แต่หน่อย

เพราะถึงอย่างไรเป้าหมายที่มีมาตลอดของเขาก็คือรวบรวมสมบัติ
ทั้งหมดให้ครบ ฟันคืนพลัง จากนั้นก็กลับไปยังใต้พิภพเพื่อดำเนินต่อไป
ตามทางของตัวเอง...หลับใหลหนึ่งปี และจะหลับใหลต่อไปอีกหนึ่งหนึ่งปี

ทว่าตอนนี้...

ไม่รู้เพราะเหตุใด ลืออันรู้สึกที่ตัวเองตัดสินใจเลือกได้ยากนิดหน่อย
ก็คงจะอยากละมั้ง

แม้บนโลกมนุษย์จะมีสิ่งที่เขาต้องการหลายอย่าง มีเครื่องเล่นเกม
มีไอศกรีม แต่เมื่อว่ากันถึงที่สุดแล้ว สำหรับเขาของพวกนี้อาจมากก็สุดใหม่
อยู่ได้ไม่กี่ร้อยปี แต่หลังจากนั้นก็จะเข้าสู่ความน่าเบื่อและความโดดเดี่ยว

อันยาวนาน

หรือว่าการนอนหลับจะเหมาะกับเขามากกว่า

แต่ว่า...

สี่อันงยหน้าขึ้น มองมนุษย์ที่กอดตัวเองอยู่ ในส่วนลึกของดวงตา
สีแดงทองสะท้อนภาพใบหน้าของชายหนุ่ม

เขากะพริบตา ยกกรงเล็บขึ้น เกี้ยวเลื้อยอีกฝ่ายเอาไว้ เอ่ยถามอย่าง
จริงจัง

“คุณจะยอมให้ผมชิงตัวกลับไปไหม”

บทที่ 120

มุ่เหิงลมหายใจหยุดชะงัก

หน้าอกที่กระเพื่อมขึ้นลงเริ่มไม่เป็นจังหวะ

ราวกับมีชนกอ่อนนุ่มปิดผ่านหัวใจ ทำให้จึกจ๊และกระสับกระส่าย แรงกระตุ้นแปลกๆ พองโตในหัวใจอย่างรวดเร็ว ทำให้หัวใจของเขาเต้นเร็วขึ้น

ความรู้สึกใจเต้นนี้รุนแรงเกินไป ทำให้เขาอยากจะทำเรื่องเลวร้าย ขึ้นมาอย่างอดรนทนไม่ไหว

เช่น จูบอีกฝ่ายแรงๆ จนทั้งสองฝ่ายไม่อาจหายใจ รุนแรงเสียจนได้ลิ้มรสคาวเลือดจากลิ้นและริมฝีปาก ทำให้ดวงตาคู่นั้นเอ๋อคลอไปด้วย น้ำตา ถูกกรูกล้ำเข้าไปอย่างไร้เรี่ยวแรงจะต้านทาน จนกระทั่งต้องร้องไห้ขอให้เขาหยุด

เขามองมังกรน้อยที่นอนอยู่บนเข่าตัวเอง กัดฟันอย่างดุดัน

ไม่รู้เพราะเหตุใด อีกฝ่ายมักทำให้ตนวนเวียนยื้อยุดอยู่ระหว่างสองสภาวะสุดชั่วช้าแล้วชั่วเล่า ทั้งอยากกระบายแรงปรารถนาอันคลุ้มคลั่ง รังแกเขาโดยไม่ยั้งคิดจนทำให้เขาน้ำตาไหลพราก แต่ในขณะเดียวกันก็อยากตอบสนองทุกความต้องการของอีกฝ่าย ถึงขั้นอยากมอบทุกสิ่งทุกอย่างของตัวเองให้ เพื่อแลกกับรอยยิ้มที่ปรากฏขึ้นเพียงชั่ววูบ

แะ่จริง ๆ

เมื่อเวลาผ่านไป มุ่เหิงจึงรู้สึกได้อย่างชัดเจนถึงความปรารถนาที่จะ

ครอบครองซึ่งกำลังเติบโตในส่วนลึกของหัวใจอย่างรวดเร็ว เหมือนยาพิษร้ายแรงที่แทรกซึมเข้าไปในตัวเขา นุดตึงให้ถลาลึกลงไปเรื่อยๆ ทุกวัน จนกระทั่งหมดทางเยียวยา ยากที่จะหลุดพ้น

ตอนนั้นเองที่เครื่องมือสื่อสารของมู่เหิงดังขึ้น

เสียง “ติ๊ด ๆ ๆ” ดังขึ้นทำลายความเงียบลงในชั่วพริบตา

มู่เหิงสูดลมหายใจเข้าลึก ๆ บังคับให้ตัวเองเบนสายตาก่อนที่จะทำอะไรขึ้นมาจริงๆ

เขาหลบตาลง รับสายโทรศัพท์

เสียงของเวินเหยาดังมาจากเครื่องมือสื่อสาร

สัญญาณทางนั้นราวกับถูกรบกวน ท่ามกลางเสียงซ่าๆ ได้ยินเสียงหอบหายใจและเสียงขาดๆ หายๆ ของเวินเหยาแว่วๆ

“...หัวหน้า...ทางนี้...สัต์วี่ประหลาด...ขอความช่วยเหลือ!”

วินาทีต่อมาสัญญาณก็ถูกตัดขาด

มู่เหิงชะงัก ก่อนที่จะขมวดคิ้ว

ความสามารถของเวินเหยาไม่ธรรมดา สามารถรับมือกับอันตรายส่วนใหญ่ได้อย่างง่ายดาย แล้วยังจากความเข้าใจที่เขามีต่อเวินเหยาแล้ว เธอไม่มีทางโทร.มาขอความช่วยเหลือจากเขานอกเสียจากว่าเจอสถานการณ์ที่อันตรายจริงๆ

เขาตั้งตำแหน่งสุดท้ายที่เวินเหยาไปปฏิบัติภารกิจขึ้นมาดูอย่างรวดเร็ว

นั่นคือป่าม่านหมอกในเขตแดนระหว่างแถบโซนกลางและแถบอ้วน

จากรายงานของจ้าวฝู ค่าความผิดปกติของความผันผวนทางพลังเวทในเขตนี้อยู่ในอันดับต้นๆ หรือก็หมายความว่า ระดับการกลายพันธุ์สูงมาก

ป่าม่านหมอก

ต้นไม้สูงเสียดฟ้า กิ่งก้านหนาที่บิดบังทั่วทั้งท้องฟ้า แสงแดดไม่อาจเล็ดลอดเข้ามาได้ ทั่วทั้งผืนป่าถูกปกคลุมไปด้วยหมอกหนาชวนให้รู้สึกอึดอัด

หมอกหนาทึบ ทุกสิ่งทุกอย่างดูเหมือนจมอยู่ในช่องเหลวสีขาวชั้น
อย่างมากมายมองเห็นได้เพียงเงาต้นไม้เลื่อนรางที่อยู่ไกลออกไป รวากับ
สัตว์ประหลาดที่กำลังแยกเขี้ยวสยายกรงเล็บอย่างไรอย่างนั้น

เวินเหยาก้มหน้าลง บีบเครื่องมือสื่อสารในมืออย่างแรงด้วยปลายนิ้ว
ละอองน้ำจับตัวอยู่บนหน้าจอและแป้นพิมพ์ รวมตัวกันเป็นหยดน้ำ
ไหลซึมออกมาจากช่องว่าง หยดลงตามซอกนิ้วของเธอที่ละหยด ก่อน
ร่วงหล่นลงพื้น

“แม่งเอ๊ย” เธอขมวดคิ้วสอด่า โยนเครื่องมือสื่อสารที่กลายเป็น
เศษเหล็กทิ้ง

สัตว์ประหลาดในป่ามันหมอกนี้ต่อกรยากกว่าที่เธอจินตนาการเอาไว้
มาก

ดูตัวยิ่งกว่า คลุ้มคลั่งยิ่งกว่า จำนวนมากยิ่งกว่า
ถึงแม้จะเป็นเช่นนั้น แต่ก็เชื่อว่าจะไม่อาจรับมือ
สิ่งที่เวินเหยาคาดไม่ถึงก็คือภัยคุกคามยิ่งใหญ่ที่สุดในภารกิจของเธอ
นั้นกลับมาจากตัวป่ามันหมอกเอง

ทั้งที่ไม่ใช่ฤดูหรือช่วงเวลาที่ดีจะมีหมอก แต่ในป่ากลับมีหมอก
ลงหนัก หมอกนั้นราวกับมีชีวิต มีสติปัญญา มีความดุร้าย ทำให้พวกเขา
เดินทางแทบไม่ได้

หลังจากผ่านการต่อสู้มาหลายครั้ง เธอพลัดหลงกับทีมผู้ใต้บังคับ
บัญชาของเธอ

เครื่องระบุตำแหน่งไร้ประโยชน์ในหมอกที่เต็มไปด้วยพลังเวทนี้
เบื้องหน้ามืดมน เบื้องหลังไร้หนทางถอย เธอติดอยู่ท่ามกลางหมอกหนา
ไร้แสงตะวันโดยสมบูรณ์แล้ว

เมื่อเวลาผ่านไป เวินเหยารู้สึกเวียนหัวตาลายเล็กน้อย

ของเหลวอุ่นๆ ไหลออกมาจากจมูกของเธอ

เธอเอื้อมมือไปเช็ดโดยอัตโนมัติ ปลายนิ้วแดงก่ำ

...เลือดกำเดา?

เวินเหยา มองรอยเลือดในมือตัวเองอย่างตะลึงงัน บังเกิดลางสังหรณ์

ไม่ได้ขึ้นมาในใจ

ตอนนั้นเอง เครื่องตรวจจับปลั้งเวทที่เธอแขวนอยู่ตรงเอวก็ส่งเสียงเตือน “ติด ๆ ๆ”

เนื่องจากใกล้จะขัดข้อง เสียงสัญญาณจึงขาด ๆ หาย ๆ ถึงขั้นผิดเพี้ยนไปเล็กน้อย

เวินเหยาตกใจ เงยหน้ามองตรงหน้าทันที

เห็นเพียงท่ามกลางหมอกขาวทึบนั้นมีเงามืดขนาดใหญ่แวบผ่านไป ด้านนอกถูกปกคลุมไปด้วยสีม่วงอ่อน เพียงชั่วพริบตาก็หายไปท่ามกลางหมอกทึบกว้างใหญ่

หญิงสาวค่อย ๆ กลับตาลง กระชับด้ามปืนในมือแน่น ไล่ตามเงาไป ด้านนอกป่าม่านหมอก

มู่เหิงมองพื้นที่ขนาดใหญ่ซึ่งถูกปกคลุมไปด้วยหมอกเบื้องหน้า ขมวดหัวคิ้วเล็กน้อย

แม้เขาจะเคยมาปฏิบัติภารกิจที่นี่ไม่ใช่เพียงครั้งเดียว แต่สถานการณ์ที่แปลกประหลาดเช่นนี้เขาไม่เคยเจอมาก่อนเลย

ลืออั่นนั่งอยู่บนไหล่เขา เอียงศีรษะ “แปลกนิดหน่อย”

“มีอะไรเธอ”

“หมอกนี่...”

ลืออั่นกระพือปีก บินไปทางป่า

เมื่อมังกรน้อยสีขาวเงินเข้ามาใกล้ หมอกหนาทึบนั้นก็พุ่งเข้าข้างในราวกับมีชีวิต เพียงชั่วพริบตาก็เว้นพื้นที่ว่างแคบเล็ก ๆ เอาไว้ให้

เห็นได้ชัดว่ามู่เหิงก็คิดไม่ถึงว่าจะได้พบกับภาพเช่นนี้

“ที่แท้เป็นแบบนี้เอง”

ลืออั่นพยักหน้าอย่างจริงจัง กระพือปีกบินกลับมาบนปามู่เหิง

“หมอกในป่าไม่ใช่หมอกธรรมชาติ แต่เป็นสัตว์ประหลาดชนิดหนึ่ง”

มู่เหิงตกตะลึง เงยหน้ามองป่าที่อยู่ตรงหน้า

เหตุใดป่าม่านหมอกจึงมีหมอกตลอดทั้งปี มีความผันผวนทางพลังเวทเล็กน้อย นี่เป็นปริศนาของมนุษย์มาโดยตลอด มีคนเดาว่าเป็นปรากฏการณ์

ที่เกิดจากสนามแม่เหล็กของภูมิประเทศ และมีคนเดาว่ามันถูกปล่อยออกมา และสร้างขึ้นโดยปีศาจบางชนิด แต่ทั้งสองอย่างนี้ก็ไม่มีหลักฐานมากนัก

หมอก...เดิมทีก็คือสัตว์ประหลาด?

“สัตว์ประหลาดประเภทนี้ไม่มีสติปัญญา ไม่มีพลังโจมตี ขนาดตัวก็เล็กมาก แม้จะสุดคมเข้าไปก็ไม่เป็นไร ไม่ต่างอะไรจากจุลินทรีย์มากนัก”

ลืออันครุ่นคิด ก่อนจะเสริม

“แต่ตอนนี้อาจจะแตกต่างออกไป พวกมันดูร้ายกว่าที่ผมคิดเอาไว้เยอะเลย”

ดูเหมือนจะวิวัฒนาการจนมีสติปัญญาขึ้นมาในระดับหนึ่งด้วย หากสุดคมเข้าไปในปอดตอนนี้ ลืออันก็ไม่แน่ใจว่าจะเกิดอะไรขึ้นกันแน่

มู่เหิงเข้าใจความหมายของเขา สีน้าอดหนั่งขึ้นมาเล็กน้อยไม่ได้

สัตว์ประหลาดที่คล้ายจุลินทรีย์นี้เป็นจุดอ่อนในการวิจัยของมนุษย์มาตลอด และชั่วร้ายยิ่งกว่านั้นคือ พวกมันไม่สามารถถูกฆ่าด้วยอาวุธได้ ทำได้เพียงป้องกันด้วยพลังเวท

ดูท่าเขาต้องรีบหาตัวคนที่ติดอยู่ในม่านหมอกให้เร็วที่สุดแล้ว

หนึ่งคนหนึ่งมังกรเดินเข้าไปในป่าม่านหมอก

เดิมมู่เหิงอยากจะทำพลังเวทหุ้มตัวเขาและลืออันเอาไว้

ทว่าไม่รอให้เขาได้ทำอะไร หมอกที่อยู่โดยรอบก็ราวกับมีชีวิต กระเจายั่วหายไปในทิศทางที่ห่างจากพวกเขา เว้นพื้นที่เล็กๆ ที่มีอากาศบริสุทธิ์ไว้ให้ ประหนึ่งถูกปกคลุมด้วยลูกบอลล่องหน

มังกรน้อยสีขาวยืนยี่ตอกเล็กน้อย พุดอย่างภาคภูมิใจ

“วางใจได้ ตามผมมา พวกมันไม่กล้าเข้าใกล้หรอก”

มู่เหิงกระตุกยิ้มมุมปาก ใบหน้าที่เดิมเคร่งขรึมเย็นชาอ่อนโยนลง

เขายกมือขึ้นลูบคางของอีกฝ่ายด้วยปลายนิ้ว พุดเสริมให้กำลังใจ

“เก่งมาก”

“แน่นอน!”

มังกรน้อยหรือดวงตาสีแดงทองอย่างมีความสุข เงยหน้าขึ้นเล็กน้อย

มู่เหิงนึกถึงแมงมุมตัวนั้นที่คุกรุ่นเข้าต่อหน้าลืออันในเทือกเขาหิมะ

ก่อนหน้านี้ เอ๋ปากถาม

“สัตว์ประหลาดทุกตัวล้วนเธอหมดเลยเธอ”

“ประมาณนั้นมั้ง แต่ว่าสถิติปัญญายิ่งสูง ยิ่งใกล้กับสายพันธุ์อะบิส ยิ่งกลัวผม เพราะฉะนั้นตอนผมปลอมตัวเป็นมนุษย์ถึงเหนื่อยมากจริง ๆ!”

ลืออันนิ่งศีรษะเข้าหาฝ่ามือของมู่เหิง เอ๋ปากบ่น

“ผมต้องเก็บกลิ่นอายเอาไว้ตลอด ไม่อย่างนั้นพอสัตว์ประหลาดเห็น ผมก็จะวิ่งหนี ยุ่งยากมาก ๆ...”

มู่เหิงอดหัวเราะขึ้นมาไม่ได้ “ลำบากเธอแล้วจริง ๆ”

ลืออัน “ตอนนี้คุณวางแผนจะไปหาเวินเหยาเธอ”

มู่เหิงพยักหน้า “ใช่”

“แบบนี้เข้าเกินไป”

ลืออันบินขึ้นจากไหล่ของมู่เหิง

ร่างกายของเขาขยายใหญ่ขึ้นทันที เปลี่ยนจากมังกรฟีกเกอร์ขนาดเท่าฝ่ามือกลายเป็นมังกรสีเงินยักษ์ที่มีปีกกว้างเกือบสิบเมตร

มังกรยักษ์ก้มหัวลงเล็กน้อย ม่านตาแนวตั้งสีแดงทองราวกับลูกเป็นไฟ จ้องมองมนุษย์ตรงหน้า

กลิ่นอายทรงพลังซึ่งเป็นเอกลักษณ์ของสัตว์นักล่าแผ่ออกมาจากตัว

ลืออัน “สรุปว่าแค่พาคนออกมาก็พอแล้วไม่ใช่เธอ”

มู่เหิงตกใจ “เธอจะ...”

“แบบนี้จะเร็วกว่า”

มังกรยักษ์ครุ่นคิดอยู่สองวินาที จากนั้นก็พูดอย่างไม่ใส่ใจ

“อีกอย่าง คุณเป็นมนุษย์ของผม ผมช่วยคุณก็เป็นเรื่องปกติไม่ใช่เธอ”

กล่าวจบมังกรก็กางปีกออก กระแสลมอันทรงพลังพาร่างมังกรให้ลอยขึ้นสูงก่อนจะหายไปบนท้องฟ้า

มู่เหิงยืนอยู่กับที่ ตะลึงงันเล็กน้อย

สิ่งที่ลืออันพูดเมื่อครู่...ทำให้เขาตระหนกอะไรขึ้นมาได้

เศษเสี้ยวของอดีตผุดขึ้นมาในส่วนลึกของสมอง

ปฏิกิริยาแรกเมื่อสื่ออันเห็นเขา คำชมเรื่องรูปลักษณ์ของเขาที่จู่ๆ ก็โผล่ขึ้นมา การ‘คาดเดา’ของจ้าวผู้ การช่วยเหลือที่ไม่คาดคิดในเขตอิวาน และภาพเงาหลังของมังกรที่เลื้อยเห็นเมื่อตื่นขึ้นมา พยายามเอื้อมมือไปหา หว่กลับหายไปไหนปริบตา

ที่สำคัญยิ่งกว่าคือ ในอุบัติเหตุที่สถาบันผู้มีพลังวิเศษครั้งนั้น หลังจาก เผลอหน้ากัน เดิมมังกรยักษ์ในตอนนั้นสามารถสังหารเขาได้ แต่ไม่เพียง ไม่ลงมือ ยังพาเขาไปในถ้ำ และถึงขั้นเริ่ม‘เลี้ยงดู’เขาอย่างจริงจัง –

ทุกสิ่งที่เคยเกิดขึ้นดูเหมือนจะเชื่อมโยงเข้าหากัน

มู่เหิง “...”

ชายผมเงินเงยหน้าขึ้น ม่านตาหดตัวเล็กน้อย แววตาสีฟ้าเย็นชา ฉายแววดกใจ

เขามองไปยังทิศทางที่มังกรยักษ์หายไป ตั้งสติไม่ได้อยู่นาน เดียวนะ...

สรุปแล้ว...

ที่แท้...เจ้าหญิงก็คือเขาเองหรือเธอ!!!

บทที่ 121

เวินเหยาเดินไปข้างหน้าท่ามกลางหมอกหนา

คลื่นความผันผวนทางพลังเวทอันปั่นป่วนหลังไหลมาจากทุกสารทิศ เครื่องทดสอบทางพลังเวทที่เขวนอยู่ตรงเวิไม่อาจใช้งานได้แล้ว ทำเพียงส่งเสียงทึ่งๆ เป็นระยะ

ไม่รู้ว่เพราะหมอกคว้นรอบๆ หนาขึ้นหรือไม่ เวินเหยาจึงรู้สึกเวียนหัว ตาลาย

สิ่งที่มองเห็นภายในครรลองสายตาค่อยๆ กลายเป็นภาพซ้อน ภายในจุมูกและโพรงปากเต็มไปด้วยกลิ่นสนิมเข้มข้น

หมอกสีขาวหนาที่บแทบจะจับตัวกลายเป็นของแข็ง

รอบข้างเต็มไปด้วยหมอกขาวโพลน ยื่นมือออกไปไม่เห็นนิ้วทั้งห้ามองเห็นเพียงเงามืดขนาดใหญ่มากมายโอบผ่านรอบด้านไปรางๆ แต่กลับไม่อาจจับร่องรอยของพวกมันได้

เวินเหยาถ่มน้ำลายปนเลือดออกมา หลับตาทั้งสองข้างลง

ร่างกายอยู่ในท่าเตรียมต่อสู้ด้วยความเคยชิน กล้ามเนื้อทั้งร่างกายเกร็งตึงราวกับสายธนูที่พร้อมจะดีดปล่อย

หลังจากสูญเสียการมองเห็น ประสาทสัมผัสอื่นๆ พลังแข็งแกร่งขึ้น ว่องไวมากขึ้น

เธอฟังเสียงๆ รับรู้ถึงความเคลื่อนไหวรอบด้าน

ลมเบาๆ พัดผ่านท้ายทอยของเธอไป

- อยู่ด้านหลัง!

เวินเหยาเบิกตาโพล่ง แววดาตุตัน พันอาบเลือดขบแน่น

ท่าทางการต่อสู้ที่ชำนาญนับพันนับหมื่นครั้งประทับลึกอยู่ในความทรงจำของกล้ามเนื้อ ไม่จำเป็นต้องคิดอะไรเพิ่มแม้แต่วินาทีเดียว พลันเล็งเป้าอย่างแม่นยำลั่นไหล ก่อนจะลั่นไก

เงามืดขนาดใหญ่นั้นชะงักไปครู่หนึ่ง

กระสุนที่อัดแน่นไปด้วยพลังเวทหนึ่งชุดสาดออกมา เสียงปืนดังก้องในหมอกว่างเปล่า

ดวงตาของเวินเหยาฉายแววประหลาดใจ

แม้กระสุนทุกนัดในแมกกาซีนจะเล็งตรงไปในเงามืดอย่างแม่นยำ แต่สัญชาตญาณของเธอกลับบอกว่า -

ไม่โดน

พลาดทั้งหมด

...นี่มันอะไรกัน

เวินเหยากัดฟันแน่น รีบบรรจุกระสุนใหม่อย่างรวดเร็ว

แมกกาซีนเปล่าหล่นลงบนพื้นส่งเสียงทึบหนัก

ในตอนนั้นเอง เงาขนาดมหึมาที่อยู่ไม่ไกลก็กระชิตเข้ามาไถ่อย่างรวดเร็ว จากนั้นก็แยกออกจากกันเป็นเงาที่แตกต่างกันหลายเงา!

เวินเหยาจึงมองเห็นได้ชัดว่าเงามืดนั้นก็คือหมอกควันเช่นเดียวกัน ทว่าหนาทึบกว่ารอบข้าง ถึงขั้นเป็นรูปเป็นร่างราวๆ ดุคัลลายแมลงขนาดยักษ์ ทั้งยังดูเหมือนค้างคาวที่สยายปีกออก เบ้าตาที่ว่างเปล่าปรากฏอยู่ท่ามกลางหมอกขาวกะพริบแสงพิสดารและบ้าคลั่ง ต่างกระโจนเข้ามาหาเวินเหยาจากทั่วทุกสารทิศ -!

หัวใจของเวินเหยาหนักอึ้ง

แท้จริงสัตว์ประหลาดที่อยู่เบื้องหน้าคือสิ่งมีชีวิตขนาดเล็กนับไม่ถ้วนอัดแน่นเกาะเกี่ยวอยู่ด้วยกันราวกับฝูงผึ้ง แม้จะมีรูปร่างที่จับต้องได้ แต่ไม่ว่าจะเป็นคมดาบหรือกระสุนก็ไม่อาจทำร้ายพวกมันได้

เธอรู้สึกสิ้นหวัง

ตอนนั้นเอง หมอกควันสีขาวตรงหน้าพลันหยุดนิ่งโดยไม่ทราบสาเหตุ
หมอกนั้นเหมือนม่านหนานัก ไม่ว่าแสงใดก็ไม่อาจทะลุผ่านไปได้
แต่ไม่รู้เพราะเหตุใดกลับมีแสงสีแดงทองส่องออกมาจากด้านหลังของสสาร
กึ่งเหลวเหนียวชิ้นนั้น

เวนเหยาชะงัก

ตอนแรกเธอยังคิดว่าตัวเองตาลาย ทว่าหลังจากกะพริบตาแล้วแสง
สีแดงทองนั้นก็ยิ่งแจ่มชัดสดใสมากยิ่งขึ้น ดูจะแผดเผาดวงตาของเธอ
ได้อย่างไรอย่างนั้น และยังเริ่มแผ่ขยายกระจายไปอย่างรวดเร็ว

ทะเลหมอกที่อยู่ด้านข้างปั่นป่วนพลุ่งพล่านอย่างรุนแรง

เสียงกริตร้องที่ยากจะบรรยายดังขึ้นข้างหูของเวนเหยา รวากับแมลง
นับพันนับหมื่นตัวกำลังกระพือปีก ดังโหยหวน แหลมบาดหู ประดุจเข็ม
นับไม่ถ้วนทิ่มแทงเข้ามาจากทุกทิศทาง

เวนเหยายกมือขึ้นอุดหูและก้มตัวเพื่อกันคลื่นเสียงอันน่าสะพรึงกลัวนี้
เธอใจลอยเพียงไม่กี่วินาที เมื่อเวนเหยาได้สติขึ้นมามากครั้งกลับพบว่า
ตัวเองจมอยู่ในทะเลเพลิง

ลาวาเดือดพล่านเคลื่อนไหลอยู่ใต้เท้าของเธอ แผดเผาประหนึ่งมีชีวิต
อากาศบิดเบี้ยวด้วยอุณหภูมิสูง ท่ามกลางเสียงกริตร้องโหยหวนนั้น
หมอกควันค่อยๆ ถูกกลืนกิน ลูกไหม้ และแตกกระเจิงไปไกล

เวนเหยาปล่อยมือลง เงยหน้าขึ้นอย่างตะลึงงัน

ท่ามกลางท้องฟ้าที่ปลอดโปร่งอย่างหาได้ยาก มีมังกรยักษ์สีขาวเงิน
โฉบบินอยู่ ปีกที่มีเส้นโค้งเว้างดงามสยายออก เกล็ดแข็งเย็นเยียบสะท้อนแสง
เปลวเพลิง รูม่านตาแนวตั้งสีแดงทองก้มลงมองมนุษย์ที่อยู่บนพื้น ดูเก่าแก่
โบราณและงดงามมีเสน่ห์อันน่าสะพรึงกลัวที่ดึงดูดใจ

เลี้ยววินาทีนั้น เวนเหยารู้สึกเหมือนหัวใจตัวเองหยุดเต้น

“หมอกพวกนี้ทำอันตรายอะไรมนุษย์ไม่ได้ชั่วคราวแล้ว”

มังกรยักษ์ค่อยๆ ร่อนลงมา ในรูม่านตาแนวตั้งสะท้อนเปลวเพลิง
ที่แผดเผา “งูเหิรรอเธออยู่ข้างนอก”

เวนเหยาจ้องมองมังกรยักษ์ที่อยู่ตรงหน้าตัวเอง

ผ่านไปพักใหญ่ เธอจึงเอ่ยสองคำสั้น ๆ ออกมาอย่างยากลำบาก

“...ขอบคุณ”

กล่าวจบเธอก็เซ็ดเลือดสด ๆ ที่ไหลออกมาจากปากและจมูกของตัวเอง
หันหลังกลับแล้วหายตัวไปท่ามกลางหมอกที่จางลงอย่างรวดเร็ว

เวินเหยาไม่อาจอยู่นานเกินไปได้

เพราะเธอยังต้องตามหาพรรคพวกของตัวเองที่หายไปในปีก่อนที่หมอก
จะก่อตัวขึ้นอีก

สี่อันถอนสายตากลับ หันไปมองยังทิศทางที่มีความผันผวนทาง
พลังเวท

ไม่ไกลจากจุดที่เขาร่อนลง มีรอยแยกขนาดเท่าฝ่ามืออยู่รอยหนึ่ง

หมอกสีม่วงเป็นริ้ว ๆ แผล่ออกมาจากบริเวณนั้น ลัทธิประหลาดกลาง
ม่านหมอกที่เมื่อครู่เพิ่งโดนเปลวเพลิงเผาไปจนหมดไหม้ค่อย ๆ เริ่มรวมตัว
กันใหม่อีกครั้ง

กลิ่นอายคุ้นเคยเล็กน้อย

สี่อันยกกรงเล็บขึ้น ปลายเล็บคมกริบฉีกกระชากออก

ได้ยินเพียงเสียงดัง ‘ฉิบ’ พื้นดินทั้งผืนบริเวณนั้นพลันถูกยกขึ้น
เผยให้เห็นวงแหวนเวทสีม่วงอ่อนที่อยู่เบื้องล่าง

ตรงใจกลางวงแหวนเวทมีอวัยวะที่แห้งเหี่ยวเปลี่ยนรูปไปแล้วครึ่งหนึ่ง
และมองเห็นสวดลายของเกล็ดรวมถึงกรงเล็บคมกริบได้ร่าง ๆ

สี่อันตกตะลึง รูปร่างเล็กแคบขยายกว้างโดยอัตโนมัติ

นี่คือซากชิ้นส่วนของมังกรตัวหนึ่ง

หรือพูดให้ถูกต้องคือปลายกรงเล็บครึ่งหนึ่ง

เลี้ยววินาทีนั้น สี่อันพลันกระจำถึงบางสิ่งขึ้นมา

เผ่ามังกรยึดถือความแข็งแกร่งเป็นศักดิ์ศรี

มังกรที่ถูกเผ่าพันธุ์อื่นสังหาร อธิบายได้เพียงว่ามันอ่อนแอเกินไป
ความตายคือสิ่งที่มันสมควรได้รับ

เมื่อมังกรตาย เปลวเพลิงมังกรในร่างของพวกมันจะสูญเสียการ
ควบคุม แผลเผาจากด้านในออกมาสู่ด้านนอก การเผาไหม้ของซากศพ

เช่นนี้สามารถปลดปล่อยวิญญาณจากการถูกจองจำในร่างได้

นอกเสียจากว่า...มันจะถูกจัดการและสร้างขึ้นใหม่ด้วยวิชาเวทพิเศษ
มันสามารถยับยั้งการเผาไหม้ของซากศพได้ ทั้งยังเก็บรักษาร่าง
ของมังกร รวมถึงพลังเวทอันแข็งแกร่งที่อยู่ในร่างได้อย่างสมบูรณ์ เพื่อ
นำไปใช้ในการทดลองและคาถาวิชาต่างๆ

ทว่าซากศพของมังกรตัวหนึ่งหากได้รับการลบหลู่เช่นนี้ วิญญาณของมัน
จะถูกผูกมัดเอาไว้บนผืนแผ่นดินใหญ่ตลอดกาล ไม่สามารถไปสู่โลกอื่นได้
นี่เป็นการดูหมิ่นอย่างหนึ่ง

มังกรยักษ์สีขาวเงินหลุบตาลง เปลวเพลิงแห่งความพิโรธพวยพุ่งขึ้น
ในดวงตาของเขา เพียงชั่วพริบตาที่จู่ประกายในดวงตาสีแดงทองของมังกร
พร้อมกับเปลวเพลิงร้อนแรงดุเดือดที่พุ่งออกมาจากปาก

เพียงเสี้ยววินาทีสั้นๆ ซากชิ้นส่วนขาตรงหน้าก็ละลายไปในเปลวเพลิง
สีอันสัมผัสได้ถึงพลังของมังกรเปลี่ยนหน้าที่ไหลเข้าสู่ร่างกาย

นี่คือมังกรเพลิงหนุ่มที่อาจจะมียายุเพียงไม่กี่พันปี เศษเสี้ยววิญญาณ
นั้นสัมผัสกับพลังเวทของเขาเพียงครู่เดียว ควินสีแดงอ่อนจางก็ลอยขึ้นมา

อาจเพราะสัมผัสได้ถึงเผ่าพันธุ์ของตัวเองที่ไม่ได้เจอมานาน มันจึง
ลอยวนรอบปลายกรงเล็บของสีอันหนึ่งรอบ จากนั้นก็ค่อยๆ สลายหายไป
กลางท้องฟ้า

ทว่าสีอันกลับไม่ได้มีความรู้สึกเบิกบานใจที่พลังฟื้นคืนเท่าใดนัก
สีอันเงยหน้าขึ้น

เขาได้ยินเสียงร่ำไห้แผ่วเบาทางไกลที่ถูกจองจำอยู่ภายในซากมังกรเพลิง
ที่กระจัดกระจายอยู่ทั่วผืนแผ่นดินใหญ่

มันกำลังร้องไห้คร่ำครวญ ในขณะเดียวกันก็ปีติยินดี

- หลังจากถูกลืมเลือนทรมานมานานนับหมื่นปี เป็นครั้งแรกที่มี
เผ่าพันธุ์เดียวกันได้ยินเสียงร้องขอความช่วยเหลือของมัน

มังกรยักษ์สีขาวเงินเงยหน้าขึ้น เปล่งเสียงร้องคำรามอย่างคร่ำโศก

จ้าวผู้ที่อยู่ภายในสถาบันวิจัยได้ยินเสียงร้องจากเครื่องตรวจจับ

ความผันผวนทางพลังเวทบนหน้าจอทะลุเกินขีดจำกัดส่งเสียงหึ่ง ๆ ดังแหลมเสียดหู หัวทั้งห้องทดลองถูกปกคลุมไปด้วยแสงสีแดงเข้ม

อะไรกัน

นี่ นี่มันเกิดอะไรขึ้น

จ้าวผู้ชวนเซฟ่งเข้าไปที่แผงควบคุม เตรียมจะหยิบเครื่องมือสื่อสารออกมาโทร.หาหมู่เหิง ทว่ายังไม่ทันได้กดเบอร์มือถือของอีกฝ่ายก็มีสายเรียกเข้าจากผู้ที่มีอำนาจสูงกว่าแทรกเข้ามาอย่างเร่งด่วน

ใบหน้าเคร่งเครียดของผู้อำนวยความสะดวกหน่วยรับมือสัตว์ประหลาดปรากฏขึ้นบนหน้าจอ

“เจ้าหน้าที่ระดับสูงเรียกประชุมด่วน รีบมา”

จ้าวผู้ชะงัก “เกิดอะไรขึ้นครับ”

“มังกรปรากฏตัวแล้ว” ผู้อำนวยความสะดวกหน่วยรับมือสัตว์ประหลาดบอกอย่างรวบรัด จากนั้นก็ตัดสายวิดีโอคอลไป

จ้าวผู้ตกตะลึง

เวอร์กรรม

เกิดอะไรขึ้น???

ทางฝั่งหมู่เหิงเกิดปัญหาอะไรขึ้นหรือเปล่า

เขารีบพุ่งไปที่ห้องประชุมชั้นบนสุดของหน่วยรับมือสัตว์ประหลาด พร้อมกับพยายามติดต่อหาหมู่เหิง

แต่หลังจากหน่วยรับมือสัตว์ประหลาดได้รับบทเรียนเรื่องหนอนบ่อนไ้ก่อนหน้านี้อยู่แล้ว ก็เห็นได้ชัดว่ามีมาตรการป้องกันมากมาย รวมถึงการตัดสัญญาณทั้งอาคารในสถานะฉุกเฉินด้วย จ้าวผู้จึงไม่มีทางโทร.เข้าเครื่องอีกฝ่ายได้เลย

“...ແມ່ເອີຍ”

จ้าวผู้กัดฟันสบถเบา ๆ ผลักประตูเดินเข้าไปในห้องประชุม

นอกจากหมู่เหิงแล้ว คนอื่นๆ ล้วนมาครบ

หรือจะพูดว่า พวกเขายังไม่ทันได้ปลื้มตัวจากไป

ทั้งแปดคนที่นั่งอยู่ตรงโต๊ะต่างมีสีหน้าเคร่งขมประหนึ่งกำลังเผชิญหน้ากับศัตรู

“เกิดอะไรขึ้นครับ” จั่วผู้ถาม

แต่ไม่มีใครตอบคำถามของเขา เขาจึงทำได้เพียงนั่งลงตรงตำแหน่งของตัวเองด้วยความสงสัย

ในตอนนั้นเอง ภาพฉายก็ปรากฏขึ้นบนผนังด้านหนึ่งของห้องประชุม นี่เป็นภาพฉายที่ไม่ได้ผ่านเครื่องมือใดๆ แต่เป็นภาพที่ส่งผ่านพลังเวทโดยตรง

มังกรยักษ์สีขาวเงินตัวหนึ่งปรากฏขึ้นตรงหน้าทุกคน ในรูปร่างตาแนวตั้งสีแดงทองคู่นั้นมีเปลวเพลิงร้อนแรงที่ไม่มอดดับสว่างอยู่ แม้จะห่างไกลออกไปนับพันกิโลเมตร แต่ก็ยังทำให้ทุกคนซึ่งนั่งอยู่ในที่นั้นลมหายใจขาดห้วง อยากจะถอยหลังหนีโดยสัญชาตญาณ

จั่วผู้รู้สึกได้ถึงความหวาดกลัวที่ไม่มีชื่อเรียกบังเกิดขึ้นในหัวใจ

ในขณะนี้ เขาเคยเห็นมังกรยักษ์มาสารพัดแบบ

ไม่ว่าจะระหว่างการต่อสู้ ระหว่างหลับ อาบแดดอย่างเกียจคร้าน ถึงขั้นนอนออดอ้อนอยู่ในอ้อมแขนของมู่เหิง

แต่เขาไม่เคยเห็น...

มังกรที่พิโรพานี้มาก่อน

“มนุษย์”

มังกรเอ่ย

“ด้วยความรู้สึกดีๆ ต่อโลกมนุษย์ที่สั่งสมมาตั้งแต่ชาติต้นจากการหลับไหล ดังนั้น ก่อนที่ข้าจะใช้เปลวเพลิงมังกรแผดเผาโลกของพวกเจ้า ข้าขอเสนอข้อตกลงกับพวกเจ้า

“ประการแรก สมบัติส่วนหนึ่งของข้าที่อยู่ในมือของพวกเจ้า พวกมันต้องกลับสู่เจ้าของเดิมเช่นข้า ประการที่สอง ข้าเชื่อว่าลึกลงไปร้อยเมตรใต้พื้นดินหน่วยรับมือสัตว์ประหลาดของพวกเจ้า มีกะโหลกมังกรที่ถูกจองจำด้วยพลังเวทแข็งแกร่งอยู่ มอบมันมาให้ข้า”

มังกรจ้องมองทุกคนตรงหน้าด้วยแววตาประดุจเปลวเพลิง ราวกับ

จะสามารถทะลุทะลวงเหล็ก กำแพง เนื้อหนัง และแผดเผาวิญญาณของมนุษย์ได้

“เพื่อเป็นการแลกเปลี่ยน ข้าไม่เพียงจะไม่ทำลายโลกของพวกเจ้า แต่ยังจะช่วยทำลายข้าอาคมทั้งหมดให้พวกเจ้าด้วยความเมตตา หากพวกเจ้าปฏิเสธข้อเสนอของข้า ความอดทนสุดท้ายที่ข้ามีต่อมนุษยชาติก็จะจบลง แน่หนอนว่าข้ายังจะทำลายข้าอาคมเหมือนเดิม แต่ข้าจะไม่ปฏิบัติตามข้อแรกอีกต่อไป เปลวเพลิงมังกรจะมาพร้อมกับความพิโรธ”

มังกรยักษ์หยุดนิ่งไปเล็กน้อย ก่อนจะลุกโชนมาได้จึงกล่าวต่อ

“อีกทั้งข้าจะชิงคนผู้หนึ่งในหมู่พวกเจ้ามาเป็นของรางวัลสงคราม”

จ้าวผู้ “...”

ในใจเขาพลันบังเกิดกลางสังหรณ์ไม่ดีขึ้นมา

“นับตั้งแต่วันนี้ มู่เหิงจะกลายเป็นสมบัติของข้า”

กลางสังหรณ์เป็นจริงแล้ว

เกิดเสียงฮือฮาจากทุกคนในห้องประชุม

“พวกเราจะตอบรับข้อเรียกร้องของมันไม่ได้ นี่เป็นการดูถูกศักดิ์ศรีของมนุษย์!”

“ยอมรับเงื่อนไขนี้ไม่ได้...”

“มันรู้ได้ยังไงว่ากะโหลกนั้นอยู่ที่นี่”

“นี่เป็นการข่มขู่! ข่มขู่แบบโจ่งแจ้ง!”

“ให้ฉันพูด พวกเรายกเรื่องนี้ให้ผู้บังคับบัญชา...”

“ใช่! เขาเป็นสายเลือดนักล่ามังกร เขาจะต้องฆ่ามังกรยักษ์ กำจัดภัยคุกคามนี้ได้ตั้งแต่ต้นลมแน่”

“ส่วนข้าอาคมพวกนั้น ยกให้หน่วยต่อสู้ที่อยู่ใต้บัญชาการของผู้บังคับบัญชา จะต้องมีวิธีแน่นอน...”

จ้าวผู้มองห้องประชุมตรงหน้า พลันเกิดภาพลวงตาอันไร้สาระขึ้นมา

อย่างกับ...นิทานที่อ่านตอนเด็ก ๆ

มังกรยักษ์ตัวร้ายชิงตัวเจ้าหญิงไป และพูดว่าจะเผาอาณาจักรให้สิ้น

จะพูดว่าไม่เกี่ยวข้องก็ไม่ได้ พูดได้เพียงเหมือนกันอย่างกับแกะ

ผู้อำนวยการหน่วยรับมือสัตว์ประหลาดกล่าว “ในเมื่อเป็นแบบนี้
ทุกคนมาลงคะแนนตัดสินกัน”

ทั้งหมดมีเก้าคน ไม่มีทางเสมอกันได้

นอกจากजूผู้ทิ้งดอกเสียง แปดคนที่เหลือล้วนลงคะแนนคัดค้าน
กันหมด

“ในเมื่อเป็นเช่นนี้ อย่างนั้นพวกเราตัดสินได้แล้วว่า...”

ผู้อำนวยการกล่าวยังไม่ทันจบ บนหน้าจอก็มีสัญญาณหนึ่งแทรก
เข้ามาอีกครั้ง

หลังจากสัญญาณผันผวนอยู่ช่วงสั้นๆ ชายหนุ่มผมเงินก็ปรากฏบน
หน้าจอ ดวงตาสีฟ้าลึกล้ำเย็นยะเยือกเฉยชามองมาทางนี้เงียบๆ

“ผู้บังคับบัญชาหมู่! พวกเรายังกังวลอยู่ว่าติดต่อกันไม่ได้...”

ผู้อำนวยการกล่าวยังไม่ทันจบก็ถูกหมู่เหิงตัดบท

เสียงของอีกฝ่ายทุ้มต่ำสงบนิ่ง เอื่อยอย่างไม่ใส่ใจ

“ผมเห็นด้วย”